

talaia

agrupació excursionista
VILANOVA I LA OELTRO

REVISTA D'EXCURSIONISME
Núm. 279

el buen tapeo

Direcció
Fernando Gómez Orejuela
A l'hostaleria des del 1965

Els dimecres tancat per festa setmanal

Pelegri Ballester, 19-21
08800 Vilanova i la Geltrú
Barcelona
Tel. 93 815 62 02
www.elgiraldillo.net

TECNICS

INSTAL·LACIONS, S.C.C.L.

AIGUA

LLUM

GAS

CALEFACCIÓ

AIRE CONDICIONAT

REPARACIÓ D'ESCALFADORS

**F
05**

 607 298 548 - 93 814 32 46

Picapedrers, 3 - 08800 Vilanova i la Geltrú

AUTO-TALLER JOSEP BERTRAN

MECÀNICA I ELECTRICITAT DE L'AUTOMÒBIL

ATENCIÓ SOCIS TALAIA!

MÀ D'OBRA GRATUÏTA EN REALITZAR EL CANVI D'OLI DEL VOSTRE COTXE
Només abonareu els materials

PER LA VOSTRA SEGURETAT, REVISIÓ VIATGE SEGUR, FINS A 14 PUNTS VITALS
Perquè pugueu gaudir d'una bona excursió i un bon retorn a casa

Manel de Cabanyes, 11
08800 VILANOVA I LA GELTRÚ

Tel. 93 893 65 72
Mòbil 646 14 94 53

FEROPTICA

*Professionals de la visió
i l'audició*

EL PERQUÈ DE LA QUALITAT
EL PERQUÈ DE LA VARIETAT
EL PERQUÈ DE MOLT MÉS

**LA PARELLA DE VIDRES DE
SOL GRADUATS 28,50 €**

Rambla Principal, 55 (Bulevard Diana)

08800 Vilanova i la Geltrú

c/. **CAPUTXINS, 36**
VILANOVA I LA GELTRÚ

ELS VOSTRES RODETS
FOTOGRAFICS REVELATS EN 1 H.

VIDRES VILANOVA

rovere

TALLER D'ALUMINI I VIDRE

Av. Eduard Toldrà, 73
Tel. 93 893 61 34
Fax 93 893 17 96

OFICINES I VENDA

Pare Garí, 41 - Sant Onofre, 45
Tels. 93 893 15 92 - 93 893 87 07
Fax 93 893 17 99

la lionesa

PASTISSERIA

Santa Eulàlia, 6 - Tel. 93 893 02 99
VILANOVA I LA GELTRÚ

CENTRAL DE VIAJES, S.A.

GC-11-MD

**LA VOSTRA AGÈNCIA DE CONFIANÇA
US OFERIM TOT TIPUS DE SERVEIS I PRODUCTES
A MÉS DE LA VENDA DE BITLLETS D'AVIÓ I VAIXELL**

**OFERTES ESPECIALS PER ALS SOCIS DE L'AE TALAIA
CONSULTEU-NOS... US ESPEREM!**

**C. Sant Gregori, 10 - 08800 VILANOVA I LA GELTRÚ
Tel. 93 814 43 53 - Fax 93 814 28 07
Adreça electrònica: abaeza@centralvia.es**

Carrer Comerç, 4
Tel. 93 893 12 57
Fax 93 814 53 82
08800 Vilanova i la Geltrú
CIF G-58124702
<http://www.geocities.com/aetalaia>
a/e: aetalaia@suport.org

Adherida a:
Federació d'Entitats
Excursionistes de Catalunya
Federació Catalana
d'Espeleologia
Federació Catalana
d'Esports d'Hivern
Federació Catalana de
Càmping i Caravàning

AGRUPACIÓ EXCURSIONISTA TALAIA

REVISTA D'EXCURSIONISME

GENER - JUNY DE 2003 • Núm. 279

EDICIÓ

Agrupació Excursionista
Talaia

PRESIDENT

Salvador Belchi i Ibáñez

SECRETARI

Antoni Olivares i Sánchez

RESPONSABLE WEB

Carles Gómez i Borràs

CONSELL DE REDACCIÓ

Montserrat Alsina i Hipòlit
Josep Blanes i Minguez

Salvador Butí i Papiol

Pere Fernández i Llambich

Blanca Forgas i Puigvert

Carles González i Nogués

Agustí Poch i Parés

Joan Raventós i Hill

IMPRESSIÓ

Gràfiques Llopart
C. Sant Antoni, 63

Sant Sadurn d'Anoia

Tel. 93 891 03 12

DIPÒSIT LEGAL

B-24.619-90

PREU DE VENDA

3,31 euros

TIRATGE

600 exemplars

Foto portada: Rampa final del Perdiguero (3222 m)

Fotografia: Jordi Pons

Els articles publicats en aquesta revista expressen l'opinió dels autors i no reflecteixen necessàriament la de la Junta Directiva de l'Agrupació ni la del Consell de Redacció. En tot cas, l'A.E. Talaia donarà a conèixer el seu parer a través de les editorials o en articles o notes signades per la Junta.

Els articles que apareguin en aquesta revista podran ser reproduïts, total o parcialment, sempre que es mencioni el nom de la revista, el títol de l'article i el nom de l'autor o autors.

Normativa per publicar articles a la revista Talaia

Els socis, amics i col·laboradors que vulguin publicar articles en aquesta revista, caldrà que tinguin en compte les qüestions següents:

El tema de l'article cal que estigui relacionat amb les activitats pròpies de l'A.E. Talaia.

Els articles han de ser inèdits i escrits correctament en català, en suport magnètic (disquet PC) amb indicació del programa i versió. S'adjuntarà al disquet una còpia impresa en paper on s'indicarà el títol de l'article i el nom i cognoms (o pseudònim) de l'autor/a. En casos excepcionals, s'acceptaran articles escrits a màquina, en fulls DIN-A4 i a doble espai.

Els articles, amb les seves il·lustracions, no podran sobrepassar l'extensió màxima de 5 pàgines. El nombre màxim d'il·lustracions per article no serà superior a 10.

Les il·lustracions fotogràfiques (en paper o diapositiva) hauran de tenir una bona definició. Els peus de les il·lustracions i el nom de l'autor/a aniran escrits en un full a part, precedits d'un número que es repetirà al dors de la il·lustració corresponent.

Els articles s'hauran de lliurar al Consell de Redacció o a la Secretaria de l'entitat, com a molt a final del segon mes de cada trimestre: febrer, maig, agost o novembre.

Qualsevol canvi en aquesta normativa s'haurà de negociar amb el Consell de Redacció de la revista.

En col·laboració amb:

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social

AJUNTAMENT DE
VILANOVA I LA GELTRÚ

Federació d'Entitats
Excursionistes de Catalunya

SUMARI

- 5 **EDITORIAL**
Consell de redacció
- 6 **CRÒNICA DEL ROC BIKE**
Ricard Belascoain
- 8 **SANT PERE DE VILAMAJOR**
Antoni Ordovàs
- 10 **L'EVEREST, ARA FA CINQUANTA ANYS**
Josep Blanes
- 16 **45ª MARXA D'ORIENTACIÓ PER DESCRIPCIÓ**
Blanca Forgas
- 24 **XV CAMINADA POPULAR**
Grup de Marxes
- 27 **CRÒNICA DEL "COTARRO" TALAÏENC**
Consell de redacció
- 32 **Sender del Mediterrani GR-92 CASTELLÓ D'EMPÚRIES - SANT PERE PESCADOR**
Blanca Forgas
- 34 **Sender del Mediterrani GR-92 SANT PERE PESCADOR-L'ESCALA**
Josep Blanes
- 36 **Sender del Mediterrani GR-92 L'ESCALA-TORROELLA DE MONTGRÍ**
Blanca Forgas
- 38 **Sender del Mediterrani GR-92 TORROELLA DE MONTGRÍ PALAU-SATOR**
Blanca Forgas
- 40 **XLIII CONEGUEM CATALUNYA EL MONT**
Salvador Butí
- 43 **LA "NOVA CULTURA DE L'AIGUA"**
Miquel Barceló
- 46 **UNTROS DE CEL SOTA LA TERRA**
Elio Perea
- 48 **ASCENSIÓ AL PIC DEL PORTARRÓ**
Jordi Pons
- 50 **ASCENSIÓ AL PERDIGUERO**
Jordi Pons
- 52 **NOTÍCIES I COMENTARIS**
Consell de redacció

editorial

Aprofitem una altra vegada l'editorial de la nostra revista per lamentar-nos, però no pot ser d'altra forma. Per quina raó al Parc Nacional d'Ordesa i Mont Perdut podem plantar la tenda a una determinada alçada o fer bivac i al parc d'Aigües Tortes i estany de Sant Maurici no?

Per quina raó un parc en què no pots posar els peus en un estany és possible fer una reordenació per fer-hi l'ampliació d'unes pistes d'esquí? És del tot increïble que una activitat com l'excursionisme hagi estat tractada amb tan poca sensibilitat pels legisladors catalans després de reconèixer que la seva pràctica és una cosa tradicional a la zona.

Quina mentalitat pot haver-hi al darrere de prohibir un bivac sota d'un cim, amb quins arguments poden fer-ho? Si hi ha algú que es comporta de forma incorrecta, que destrueix o malmet la natura, que embruta (el més provable és que no sigui un excursionista dels que planten la tenda a més de 2000 metres), que caigui sobre ell tota la llei, però culpar tot un col·lectiu, castigar-lo per endavant, és del tot incomprensible.

Esperem que sàpiguem rectificar, igual com s'ha fet amb aquest intent de destruir les entitats com la nostra, a base de complicar-nos la vida amb controls, impostos, etc. Per sort en aquest darrer cas han entrat en raó.

CRÒNICA DEL ROC BIKE

Crònica del Roc Bike

Un cert xivarri trenca la pau dominical del matí al carrer Comerç. Les màquines descansen aplegades per parelles recolzades a les façanes. Les persones s'agrupen a la sala d'actes de l'entitat per rebre les darreres instruccions.

Una bossa de plàstic amb un mapa on estan marcats els punts de pas. Últims instants per a la reflexió. Bip, bip, bip, sortida. Cada 30 segons desapareix una nova parella fins a la darrera. A partir d'ara cinc hores per trobar el màxim de les 12 balises escampades pel territori, Miralpeix, Can Marcer de la Penya, fondo de Querol, el Maset de baix, Santasussana...

Cric, pujar un pinyó, crac, canviar de plat, un i un altre, marcar la fitxa de control. Tornar a mirar el mapa, esti-

Tres, dos, u... sortida! Foto: Ricard Belascoain

rar un glop del camelbak i reiniciar la marxa. Cric, baixar un pinyó, cric, cric,

apujar dos, aixecar-se sobre la "bici" per afrontar un tram dur i sentir com s'inflen els quadríceps i s'estiren els bessons, com s'acceleren les pulsacions. El sol escalfa però amb moderació, un dia agradable per pedalar pel Garraf.

A la masia Cabanyes s'aixequen els tendals per acollir l'arribada, es preparen les bosses amb els records, les begudes i el menjar per als ciclistes i després pau. Bé, pau relativa perquè el pàrquing s'omple progressivament fins a la saturació de cotxes que vomiten famílies, cam fresca, calçots i neveres portàtils per passar el dia al picnic del bosquet. Sort que hem vingut aviat.

A les 12 hores 26 minuts, encara amb el darrer mos de l'entrepà per engolir, arriben en Jesús Santacana i en Ramon Camacho, que dissortadament no seran els primers classificats, la seva captura de

Arribada a la Masia Cabanyes. Foto: Ricard Belascoain

balises ha estat escassa. Els primers classificats, però, no triguen gaire, l'estratosfèric equip format per l'Ivan Artigas i en Toni Morera presenten la fitxa plena de marques en menys de 4 hores. Mitja hora més tard comença el veritable degoteig d'equips.

Comptar punts, calcular temps i penjar classificacions. La taula de control sua

les neurones. Els membres dels equips, ara, es relaxen, canvien opinions, comenten la jugada d'aquesta o aquella fita, d'aquest o aquell camí. Una taronja, quelcom de menjar i líquid, molt líquid per rehidratar-se i bon ambient.

Entrega de premis, aplaudiments i felicitacions. Els equips comencen a

desaparèixer, es desmunta el campament... com si res no hagués passat, com en una escena de pel·lícula en què la gent va omplint un espai abans buit amb una remor "in crescendo" i després comença a sortir fins que es torna a fer el silenci en l'espai de nou buit. El Roc Bike s'ha acabat.

Ricard Belascoain

CLASSIFICACIÓ

class	equip	balisa	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	sortida	arrib	total	punts
1	5	Ivan Artigas / Antoni Morera	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	8,39	12,32	3,53	36
2	10	Javier Sanchez / Jaume Soler Serrano	X	X	X	X	X	X			X	X	X	X	8,44	13,13	4,29	30
3	7	Jordi Montane / Xavier Bertran	X	X	X	X	X			X	X	X	X	X	8,41	13,13	4,32	30
4	25	Josep Bertran / Josep Casas	X	X	X		X			X	X	X	X	X	8,59	13,34	4,34	27
5	3	Israel Prieto Artigas / Xavier Perello Bernia		X	X	X		X	X	X			X	X	8,37	13,00	4,23	24
6	23	Manel Orriols Ramon/ Cales Herrera Tello		X	X	X	X	X				X	X	X	8,57	13,28	4,31	24
7	22	Xavier Agut Gil / Roger Talló Ferrer	X	X	X	X		X		X			X	X	8,56	13,43	4,47	24
8	14	Manuel Aller Llamazares / Jose M ^a Trejo	X	X	X	X	X						X	X	8,48	13,26	4,38	21
9	15	Luis Lumbreras Palomares / Eduard Roldan Tomas	X	X	X	X	X						X	X	8,49	13,29	4,40	21
10	12	Jorge Garcia Miguel / Jordi Mari Salvadó	X	X	X	X	X						X	X	8,46	13,29	4,43	21
11	17	David Soler Serrano / Magi Clement Andreu		X	X		X	X	X				X	X	8,51	13,39	4,47	21
12	2	Xavier Fernandez Cervera/ Antoni Ortiz Diaz	X	X	X	X	X						X	X	8,36	13,27	4,51	21
13	4	Daniel Diaz Gimenez / David Ruiz Valverde*	X	X		X	X	X		X	X	X	X	X	8,38	13,48	5,10	30-1-0
14	11	Jesus Santaana Capella / Ramón Camacho Olivella	X	X	X		X						X	X	8,45	12,26	3,41	18
15	6	Pere Carbó Jofre / Manuel Vallès Albornà	X	X	X		X						X	X	4,40	13,08	4,28	18
16	19	Dani Rilo / Pere Marsé	X			X	X	X					X	X	8,53	13,23	4,40	18
17	16	Xavier Noés Sidos / Pere Miquel Montaner Fraire	X	X	X		X						X		8,50	13,17	4,27	15
18	1	Gonzalo Jordan Marin / Antoni Pleguezuelos Hernandez	X	X			X	X					X		8,35	13,27	4,52	15
19	13	Jose Andres Casas / Julio Guisado Gordo	X	X	X	X							X		8,47	13,40	4,53	15
20	21	Francesc Benavides Fernandez / Jordi Gimenez Pubill	X				X	X	X				X		8,55	13,54	4,59	15
	20	Xavier Garcia Pareja / Manuel Galan Nevado	X	X	X	X		X					X		Fora	temps		
	24	Pep / Saul													Fora	temps		
1	18	Manel Montoliu Albet / Neus Gimenez Rios	X	X	X	X						X	X	X	8,52	13,35	4,43	21
2	8	Carme Cano Caballero / Nacho Serra				X	X			X	X	X	X	X	8,42	13,41	4,59	21
3	9	Iolanda Melenchon Pelaez / Isidre Galofre Cortiñes	X	X	X	X							X		8,43	13,52	5,09	15-9

SANT PERE DE VILAMAJOR

Col·laboracions

Una sortida amb Romànic

Els trens de rodalies són un transport utilíssim per la freqüència en què arriben a Vilanova i la Geltrú o en surten. En les hores matineres o al capvespre el volum de viatgers que es desplaça per aquest mitjà és considerable. Afers laborals, estudiants, omplen en principi la capacitat dels vagons. Un servei públic que sempre pot millorar.

Des de la nostra ciutat tenen origen uns trens que fan cap fins a Sant Celoni, al peu del Montseny, sense haver de fer un transbord a la capital (anys enrere era inevitable) que en algun punt limitava, en aquest cas, una excursió planejada.

A primers del propassat novembre em vaig traslladar per dita línia de ferrocarril per anar a Llinars del Vallès. En aquesta població s'acabava la locomoció sobre rodes, però encara quedaven 6 km fins a Sant Pere de Vilamajor, destinació d'aquesta sortida matinal feta en solitari. Aquest trajecte el cobreix una línia d'autobusos, però en no coincidir amb l'horari vaig encetar la caminada tot seguint arrambat per la vorera, ran de la cuneta. L'aire fresquejava accentuat per la rebufada dels vehicles ficients. Tot és qüestió de protegir-se una mica. Autoestop? Si no és per una raó peremptòria actualment no és gaire recomanable.

Aquesta àrea del paisatge vallesà, amb alguna activitat industrial dispersa, li dona atractius d'estiu que fan de bon veure. Tal com anem avançant la propera alitud del Turó de l'Home es fa més present en la visió. El pendent de la carretera es suau però constant fins arribar a Sant Antoni de Vilamajor i, en ser gairebé al centre de la població, s'ha de deixar la carretera que du a la Garriga i seguir el trencall de la dreta, que en poc més d'un quilòmetre comunica amb Sant Pere de Vilamajor. El tram final de la calçada pren el nom de passeig Lluís Companys i tot seguit es destaca (ja es veia de lluny) enlairada, envoltada de verdor i cases

disseminades, una esvelta torre de tonalitats rogenques per la composició de la pedra. Es travessa la riera de Vilamajor, cenyida d'arbreda, i al cap de poc es puja al planell on hi ha l'església i la torre, uns pams separada del temple.

Aquell dia anava per 'feina', que vol dir treure un dibuix d'aquesta construcció del romànic. Una torre de l'homenatge, quadrangular, que pertanyia a l'antic castell comtal ja desaparegut; materials que serien aprofitats per bastir la parròquia de Sant Pere. Mentre fem un mos cal donar una ullada al conjunt. Les finestres geminades del primer pis semblen arcaïques, del s.XII, i el segon pis de les campanes deu correspondre al s.XIII. Pedres de gresos vermells, de color blanc o bé fosques basteixen els gruixuts panys de la torre que en altra hora fóra inexpugnable. Una porteta petita, encarada al nord, en la cara que fa de passadís amb el temple, dona accés a l'interior. Uns xiprers giren al voltant de l'estructura i també un pedestal amb una placa gravada on diu: "Alfons I el Trobador Nascut a Sant Pere de Vilamajor el 1154, Mort a Perpinyà el 1196."

Se sap que en aquest castell residien sovint o tenien predilecció el comte de Barcelona Ramon Berenguer IV i la seva muller Peronella d'Aragó, unió que iniciaria la Confederació catalanoaragonesa. Estadets que deuen coincidir amb el naixement del primer comte-rei Alfons I el Trobador, dit també el Cast. Pràcticament en els mateixos vessants dels cims més alts del Montseny, a quatre passes com aquell qui diu de Barcelona. Una contrada frescal durant els mesos calorosos.

El temps transcorre que no te n'adones. Anem doncs per esbossar un dibuix de la torre-campanar, objectiu que avui m'ha dut fins aquí. De principi cal situar el volum en el paper, les mides,

ajustar la perspectiva. Tot plegat dues hores llargues anant ratllant una làmina que, arribats a domicili, s'haurà de plasmar definitivament amb tinta xinesa. En acabar s'enfunda la carpeta i s'apleguen quatre trastets per iniciar el regrés que sembla que serà també a peu (no coincideix cap transport públic o m'hauria d'esperar). És més del migdia i la carretera ve ara de baixada.

Mentre faig camí el pensament flueix evagant amb el nom d'Alfons I el Trobador fent de company de viatge, argument prou amè per fer curta la tirada. Aquí a Sant Pere de Vilamajor encara hi ha un succint escrit per revifar un passat. Hi ha altres llocs notables on no es diu res per aflamar la memòria esborradissa. Ja sabem que si a hom li interessa quelcom ho pot trobar documentat en llibres adients. A l'ensenyament públic i més en dècades enrere eren temes fora de curs.

Quant als Alfons del Casal de Barcelona (artífexs en la formació del nostre país com a nació) hi ha hagut tres sobirans amb aquest patronímic. I aquest primer amb el renom el Trobador o el Cast és ben eminent. Li va tocar viure en la meitat de la correlació dinàstica; va tenir per avi (citant el renom) el Gran i de besavi el Cap d'Estopes. En 250 anys d'antecessors enllaçava amb el Pelós. Fill del Trobador fou el Catòlic, nét el Conqueridor i el besnét serà Pere el Gran. Continuant 250 anys més la línia successora el Casal s'acabarà en l'Humà. Més de cinc segles de continuïtat directa. Ara bé, aquests noms per si sols només tindrien la importància d'haver ocupat un lloc capdavanter en la història d'un país. Però al llarg d'aquests segles els mencionats comtes i comtes-rei van impulsar legislacions que ennoblexen un poble. Cabdals consecucions que són el que donen sentit i caràcter a un Estat en l'ideal d'unes llibertats comunes. Ussatges, Corts catalanes, Pau i Treva, Consolat de mar, tractats de Corbeil,

d'Anagni, Caltabellota, l'institució de la Generalitat. La supremacia en l'expansió mediterrània... Glòries, dissorts, esperances.

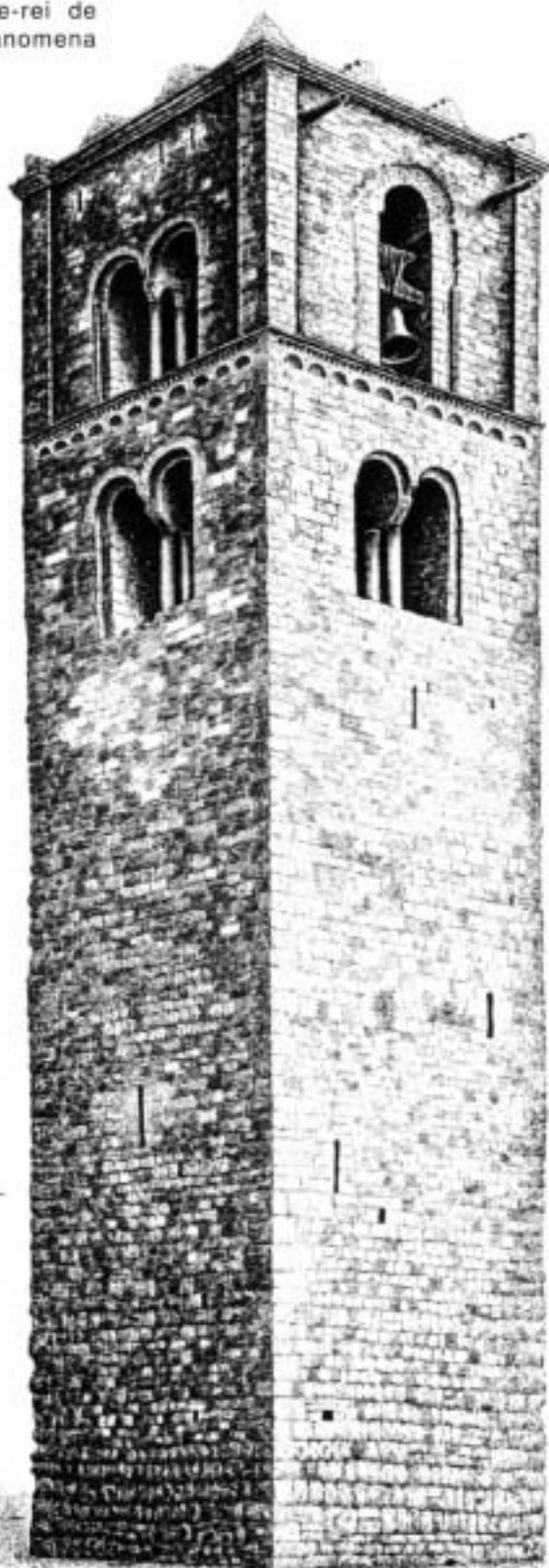
En temps d'Alfons I s'assolí la plenitud en la senyoria de l'extensa Occitània, territoris ultrapirinencs, per la qual significació el comte-rei de Catalunya-Aragó se l'anomena

l'Emperador del Pirineu. Aquest 'bagatge', però, no ha encaixat o no acaba d'ajustar-se degudament amb natural harmonia en la península de les Espanyes. Agressions que vénen de lluny o de no tant. Afirmacions inversemblants com allò de 'las

peculiaridades de cada región', incomprensions deliberades o frivolitats de folklore. Enfilalls d'etc...

L'escarida meditació fineix. En poc més d'una hora (són les dues de la tarda) em trobo en l'estació de Llinars. Fa uns moments que ha sortit el tren de Vilanova. El pròxim tren passarà d'aquí a vint-i-cinc minuts i ara sí que m'haig d'esperar vulguis o no.

Antoni Ordovàs
febrer de 2003

Campanar romànic de Sant Pere de Vilamajor (Vallès Oriental)

Ordovàs
St. Pere de Vilamajor 2002

L'EVEREST, ARA FA CINQUANTA ANYS

EL REPTE DE LA CONQUESTA DEL SOSTRE DEL MÓN

INTRODUCCIÓ

Des de ben jove - acabava de fer els 14 anys - havia seguit amb un cert entusiasme aquella notícia que sorgia per la ràdio i pels pocs diaris que llavors teníem, i que donaven sense excessiva eufòria el sobri "parte" que aquell 29 de maig de 1953, un neozelandès anomenat Hillary i un portador sherpa dit Tensing havien conquerit la muntanya més alta del món: l'Everest, de 8.848 metres. Ara celebrem el seu cinquantenari. La notícia, evidentment controlada pel "Régimen", semblava posar èmfasi en que el vencedor del cim era de Nova Zelanda i no anglès, tot i que l'expedició era britànica, potser per allò de les darreres rancúnies contra la "pèrfida Albion" i que precisament coincidí amb la coronació de la reina Isabel d'Anglaterra i que fou tema de portada a totes les revistes i diaris del món. Confesso que des de llavors aquest cim m'ha fascinat, i ara que fa cinquanta anys de la seva conquesta intentaré fer un repàs de tota la seva evolució fins a l'actualitat.

L'EVEREST I LES PRIMERES TEMPTATIVES D'ASSOLIR-LO

Va ser precisament un gal·lès, sir George Everest, topògraf general de l'Índia des de 1830 fins a 1843, qui descobreix en 1841 l'existència d'un massís immens d'on sobresortia aquell altiu cim, que en idioma tibetà es diu Txomolugma i que en nepalès l'anomenen Sagarmatha. Per resoldre la qüestió els successors en el càrrec - recordeu que l'Índia estava dominada pels britànics - varen decidir batejar-lo topogràficament amb el nom d'Everest. Però els primers intents d'acostar-se a aquelles muntanyes varen ser entorpidits per les estrictes mesures polítiques tant del Nepal com de la Xina, que negaven l'entrada dels europeus.

No és fins el 1904 que el Dalai Lama de Lhasa permet que ocasionalment alguna expedició britànica escali pel costat tibetà de l'Himàlaia, per la qual cosa totes les expedicions fins al 1949 van realitzar-se a través del Tibet, donat que el Nepal es va mantenir tancat. I en la primera temptativa, més aviat de descoberta i exploració que no pas d'ascensió, figurava ja un jove alpinista: George H.L. Mallory, encara desconegut, que intentà trobar un lloc d'ascensió per la gelera de Rongbuk, finalment pujant fins gairebé al coll Nord a la cota 7.000 m i veient que l'Everest es podia conquerir.

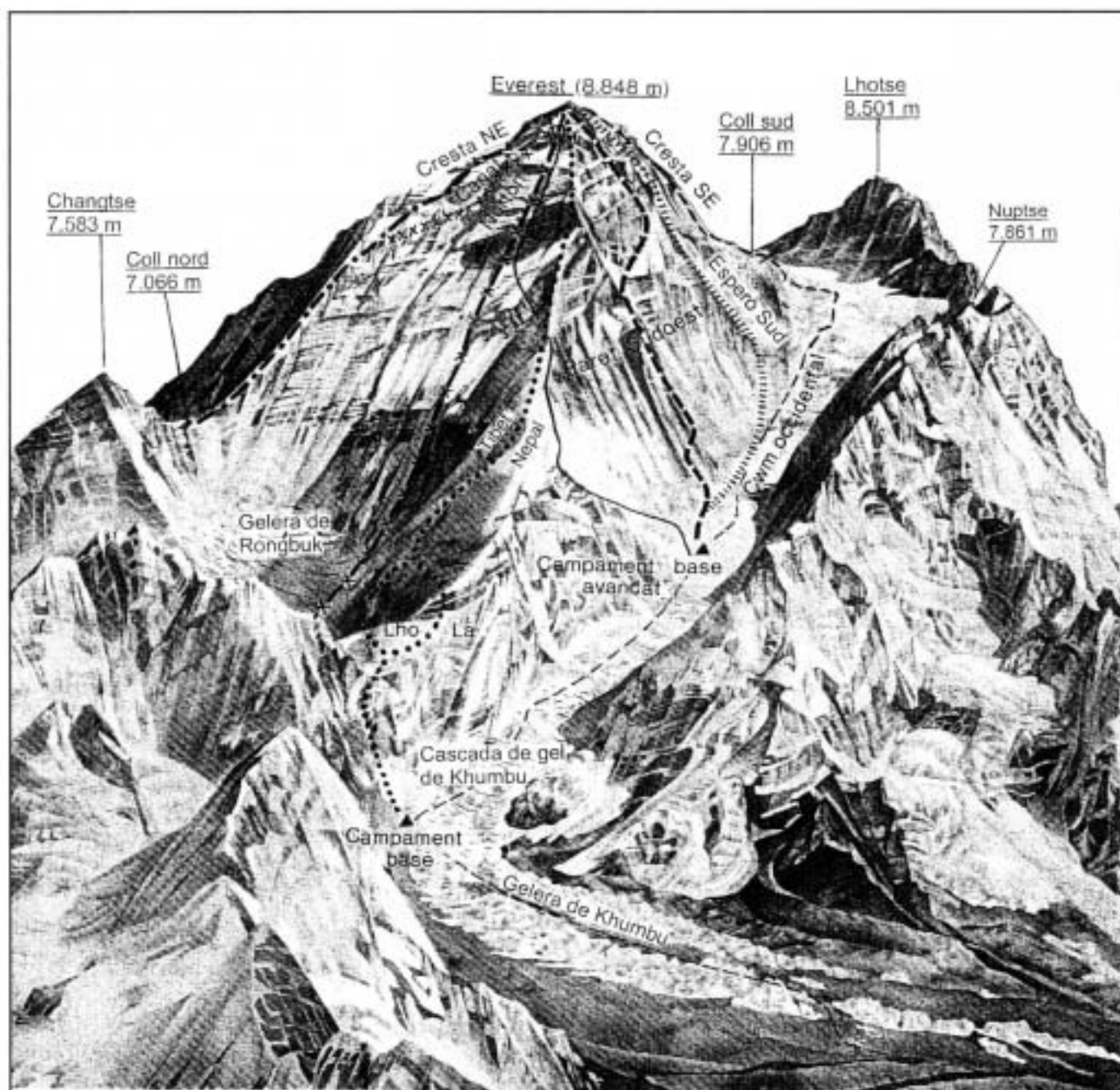
De nou, els britànics en 1922, comandats per Bruce i amb Norton, Somervell, Finch i també Mallory i un petit exèrcit de portadors i introduint per primera vegada l'ús de l'oxigen, fan diversos intents arribant fins als 8.321m, però l'excés de baixes i un malaurat accident on morien set portadors tallà el darrer intent.

I els britànics, amb la tenacitat que els caracteritza, tornaven el 1924 dirigits com si fos una expedició militar per Bruce i Norton i també amb Mallory. Les primeres temptatives es van haver de retirar pel mal temps i excés de neu, causa d'allaus que s'emportaren dos portadors. Tot i la debilitat de l'expedició es torna fins al camp al Coll Nord a 7.000 m, instal·lant fins i tot un camp avançat a la cota 8.145 m considerada una alçada inversemblant per poder-hi viure. I el 4 de juny, Norton i Somervell iniciaren la pujada al cim. Però Somervell s'ofegava i tornà enrere, mentre Norton seguí en solitari i no arribà dalt de tot perquè va abandonar, però aconseguí un rècord d'alçada sense oxigen que va durar prop de

cinquanta anys: 8.572 m.

El darrer atac al cim d'aquesta expedició la varen realitzar els dos alpinistes que més literatura han generat sobre les ascensions a l'Everest, i que varen desaparèixer en l'intent: Andrew Irvine i George H.L. Mallory. El 6 de juny de 1924 sortien des del Coll Nord amb bon temps cap al camp V, i l'endemà sortien cap al camp VI, mentre Odell i el sherpa Nema els seguien fins al Camp V. Però la darrera vegada que són vistos estan entre el primer i segon graó de l'aresta nord-est prop dels 8.500 m, amb la incertesa de saber si havien assolit el cim, provocant això una especulació sobre la seva consecució. L'any 99 va aparèixer entremig del gel el cos d'en Mallory, amb la seva navalla, l'altímetre i les ulleres, en canvi no es va trobar ni rastre de la màquina fotogràfica Kodak que segurament hauria desvetllat el misteri.

Va caldre un parèntesi de nou anys perquè noves expedicions reprenguessin la conquesta, encara que ni les de Rutledge de 1933, 1935 i 1936 ni la de Tilman de 1938 no arribarien ni als 8.600 m. L'Everest es resistia a ser conquerit. I fora del període de guerra 39-45, també hi ha d'altres intents com els del canadenc Denman, el danès Larsen o la britànica dirigida per Shipton i on participà també E. Hillary descobrint la ruta del coll Sud. L'any 1952 l'expedició suïssa, dirigida per Wiss-Dunant, assoleixen el Coll Sud a 7.986 m i Lambert i el sherpa Tensing arriben fins als 8.600 m. Una segona expedició suïssa el mateix any arriba als 8.100 m. La porta estava oberta per obtenir el triomf.

ALGUNES DE LES VIES PRINCIPALS

- Cresta sudest, expedició britànica 1953 (Hillary-Tensing)
- ~~~~~ Esperó Sud, expedició polaca 1980
- Paret sudoest, expedició britànica 1975 (Bonington)
- Cresta oest, expedició americana EUA, 1963
- Cresta oest directa, expedició jugoeslava, 1979
- x-x-x- Paret norddest, expedició japonesa, 1980
- .-.-.- Aresta nord, expedició xinesa, 1960, gairebé coincident amb la britànica d'Irvine i Mallory, 1924
- x x x x x Paret nord, ascensió en solitari de l'italià Reinhold Messner, 1980

1953, ES CONQUEREIX EL CIM DE L'EVEREST

Evidentment l'expedició destinada a conquerir el cim més alt del món fou planificada amb tota la precisió britànica i amb la característica estratègia d'una operació militar. L'organització partia del Comitè

Conjunt per l'Himàlaia, el qual era format pel Club Alpí Anglès i per la Royal Geographical Society. A partir d'aquí, una sèrie de comitès especialitzats anaren solucionant les diverses qüestions que plantejava una complexa organització. Cal tenir en compte que l'any 53 hi havia un

desconeixement considerable de les ascensions per damunt dels 8.000 m, que la utilització o no dels equips d'oxigen eren una incògnita tècnica i fisiològica i fins i tot una qüestió ètica, i que molts dels materials com vestit i calçat d'alçada, tendes, sacs de dormir, fogons i queviures i una llarga llista

El grup expedicionari i l'equip sherpa a la base avançada. Foto: RGS

d'altres coses, eren inadequats o s'experimentaven per primera vegada i que avui dia considerariem materials dignes d'un museu.

I el Comitè invita a assumir la direcció de l'expedició britànica a l'Everest al llavors coronel John Hunt (més tard seria nomenat sir i també general). Evidentment allò representava un immens honor i acceptà el repte. I recollint les experiències de les anteriors expedicions com la de l'Eric Shipton s'escollí un equip de gent preparada per aquestes ascensions i que el componien 10 escaladors un metge i un cert nombre de reserves. Foren escollits: Charles Evans, metge; Tom Bourdillon, físic; Alfred Gregory, Director d'agència de viatges; Edmund Hillary, neozelandès i apicultor; George Lowe, també neozelandès i mestre d'escola primària; Charlie

Wylie, oficial de la brigada de gurkhas; Michel Westmacott, funcionari; George Band, el més jove i acabat de Graduar en Cambridge; i Wilfrid Noyce, mestre d'escola i escriptor, mentre qui exerciria de metge de l'expedició seria Michael Ward i que a més estaria de reserva en l'escalada en cas de necessitat. Tots aquests noms ben aviat passarien a la història junt amb els sherpes que els acompanyarien cap al cim: Tensing Norgay, Annulu, Dawa Thondup, Da Tensing, Thondup, Da Namgyal i Ang Nyima. Tampoc no hi faltarien un fisiòleg, un fotògraf i un corresponsal de *The Times*. Finalment viatge cap a Katmandhu amb la complicada logística de transport.

Però l'expedició comportava molt més moviment de personal i foren prop de 350 coolies que traguessen a l'esquena

fins a Thyangboche el descomunal bagatge fins al primer campament base. I entre descobertes i sortides d'aclimatació, calia instal·lar un segon campament base o avançat a la gelera de Khumbu.

A partir d'aquí començava la lluita contra el primer i principal obstacle: la cascada de gel de Khumbu, un veritable bosc de seracs i esquerdes, inestables i perillosos i on es col·locaren els camps I i II i el no menys complicat Cwm Occidental on situaren el camp III, mentre que el camp IV es munta sota la base de la paret SE. El treball de trasllat dels materials dels successius campaments requereix molt d'esforç i molta atenció davant el risc d'accidents, però es van instal·lant al camp V al Cwm Occidental i a continuació al VI, sota la cara del Lhotse, i encara més elevat a 7620 m, el camp VII, damunt de la gelera del Lhotse. Només calia una llarga i difícil travessia per arribar al Coll Sud on s'instal·là el camp VIII.

Al Coll Sud arriben Wylie, amb 14 sherpes, i davant seu Hillary i Tensing, que deixen les càrregues i tornen a baixar. És el 21 de maig. Tres dies després arriben Bourdillon i Evans amb Da Namgyal i Ang Tensing, que el dia 26 fan el primer assalt i arriben al pic Sud. Un segon assalt, el dia 28, s'estableix per l'Hillary, Tensing, Gregory, Lowe i Ang Nyima, al camp IX a la cresta final a 8.503 m. En aquest darrer camp només queden Hillary i Tensing, mentre els altres baixen al Coll Sud.

A primera hora del dia 29, Hillary supera el darrer obstacle de la cresta, que avui es coneix com el *Graó Hillary*. Poc després, a les 11,30, ambdós assoleixen eufòrics el cim de l'Everest a 8.848 m.

La tornada es fa sense cap més intent i de forma molt ordenada. S'havia aconseguit el que es volia i fruit d'una perfecta tasca d'equip. El 2 de juny estaven tots al camp Base celebrant la victòria. Hillary de seguida rebé la notícia que la reina Isabel d'Anglaterra el nomenava Sir o sigui cavaller comandant de l'Orde de l'Imperi Britànic.

Vessant nord de l'Everest. Foto: RGS

LES ALTRES VIES D'ASCENSIÓ A L'EVEREST.

Des de la primera ascensió a l'Everest d'Hillary i Tensing, molts altres han aconseguit assolir el sostre del món, per la que avui es considera la via més "normal" de l'aresta sud-est i pel coll Sud, mentre que s'ha realitzat almenys per setze vies o variants

en una expedició de 214 persones pugen pel primera vegada pel coll Nord i tres xinesos arriben de nit al cim sense fer fotos de l'arribada. Aquesta via coincideix bàsicament amb la que varen realitzar els desapareguts Irvine i Mallory. Fins que al 1963 una gran expedició nord-americana dividida en dues parts, assoleixen primer el cim

obren el 1975 una nova via per la paret sud-oest i tornen pel coll Sud. Cal assenyalar que aquest mateix any pujava dalt del cim per la via normal la primera dona, Junko Tabei, una japonesa que dies abans s'havia salvat miraculosament en ser engolida per una allau.

Una altra via oberta el 1979 és la iugoslava que des del camp base a la gelera de Khumbu i pujant al coll de Lho La assoleixen el cim per l'aresta Oest. I el 1980 són dues les expedicions que obren noves vies, primer, els japonesos realitzen la primera travessia integral a la paret nord des de Rombuk i els polonesos escalen per primera vegada l'esperó sud, entre la via normal i la paret sud-oest.

Cal comptar també que el 1980, encara que en solitari, Reinhold Messner des de la gelera de Rongbuk i pel coll Nord puja per l'aresta nord-est i obre una variant al cim per la paret Nord i prop de la canal Norton, via aconseguida sense la utilització d'oxigen, fins llavors considerat imprescindible.

El 1982 són els soviètics qui des del Cwm escalen la cara sud-oest enllaçant cap al cim per l'aresta oest. I seguirien la nord-americana per l'aresta Est realitzada el 1983, mentre que el 1984 coincideixen australians i nord-americans en la paret Nord però des de llocs de sortida diferents.

Els russos obren el 1996 una via enmig de la cara nord-est i que enllaça amb la via xinesa. Mentre els japonesos havien obert una integral des de Rongbuk a l'aresta nord-est. I encara queda alguna via més per enregistrar, però gairebé hi ha totes les principals vies d'ascensió.

L'EVEREST I LA CONTRADICTÒRIA ACTUALITAT

Val a dir que tot el que actualment envolta les ascensions a l'Everest té ben poc a veure amb les condicions que tenien els qui ara fa cinquanta anys es proposaren superar el repte de la primera conquesta. La comercialització sobretot ha envaït l'Himàlaia i qualsevol empresa comercial o industrial pot posar preu per batre un rècord a l'Everest. No cal dir que això comporta una notable

Tensing al cim de l'Everest (29 de maig de 1953). Foto: Edmund Hillary

diferents per totes les seves cares, parets o arestes. Actualment es comptabilitza que uns 1.200 homes i dones de 63 països han pujat al cim, encara que malauradament la muntanya s'ha cobrat el car tribut de 175 vides des de 1922.

Altres vies establertes són, seguint un ordre cronològic: el 1960 els xinesos

per l'aresta SE des del coll Sud, mentre l'altre secció des del camp base puja fins a l'aresta occidental, on el vent s'emporta dues tendes amb la gent dintre. Però continuen per la paret Nord, assoleixen el cim i segueixen avall cap al coll Sud. És la primera vegada que es fa la travessa Nord-Sud.

Els britànics comandats per Bonington

massificació ja que qualsevol sense experiència es veu amb cor - o li fan veure - d'assolir el cim, o si no allò de "poderoso caballero es don dinero". No fa pas massa dies que el català Sergi Mingote assolí el cim per segona vegada i deia que al cim, a la mateixa hora, hi havia 44 persones! També un altre alpinista basc, Juanito Oyarzabal, que ha aconseguit pujar als 14 vuitmils del planeta, manifestava després de l'Everest que va tenir una decepció impressionant, perquè ell esperava poder estar tranquil una estona i fruit del cim, però que ell comptà allí 34 persones.

A l'hora de donar xifres tenim que la màxima aflluència de gent al cim va ser l'any 2001 amb 89 alpinistes el mateix dia, fins i tot alguns han hagut de fer cua i esperar més d'una hora perquè es resolgués algun pas difícil. D'aquesta forma les aglomeracions contribueixen a malmetre la qualitat mediambiental de la muntanya, i bon exemple d'això ens ho projectava fa uns mesos en diapositives el Dr. Josep A. Pujante, ensenyant-nos el coll Sud farcit de deixalles, principalment ampollines d'oxigen i restes de tot tipus de materials i que evidentment ningú es sacrifica i pren avall. No cal dir que al Camp Base de la gelera de Khumbu també passa tres quarts del mateix.

I posats a batre rècords, fins i tot els sherpes cauen en el parany, així Lhakpa Gelu Sherpa va pujar des del camp base a 5.364 m fins al cim a 8.848 m en 10 hores i 46 minuts, i d'aquesta manera arrabassava el rècord al seu company Pemba Dorjie Sherpa, que el tenia en 12 hores i 45 minuts.

Altres tenen afany de notorietat, com un japonès que vol tenir el rècord de ser la persona de més edat que ha pujat al cim. Yuichiro Miura té 70 anys. I fa dos anys va arribar dalt un home cec, evidentment ajudat per un munt de sherpes. També n'hi ha que volen fer el rècord a la baixada i ho han aconseguit esquiant des del cim, com l'eslovè Davor Karnicar, o si no llençant-se en parapent o la més gran bestiesa d'un snowboarder francès de Chamonix que va intentar baixar per la cara Nord amb la taula de surf, i que poguérem veure en un horrorós

reportatge televisiu com perdia la vida en una caiguda lliure i rebotant per geleres i ressalls rocallosos en un salt de prop de 3.000 m.

I no cal dir que si teniu arraconats 70.000 euros us podeu muntar una mini-expedició de set persones amb quasi-garantia de fer cim si el mal temps no ho impedeix. Hi ha un munt de professionals que, pagant, si convé us portaran a coll-i-bé. I si us proposeu organitzar una gran expedició ben equipada i amb molta gent, a l'espònsor que us ho patrocini no li sortirà per menys d'un milió d'euros,

Hillary i Tensing de retorn del cim. Foto: R.G.S.

sobretot pels elevats preus dels permisos del govern nepalí que ha trobat en les expedicions alpinístiques i també en el trekking d'alçada una sanejada font d'ingressos i un bon nombre de llocs de treball. Un bon exemple - o millor dit un mal exemple - es va poder veure al cine i a la TV l'any passat en una pel·lícula americana que potser molts de vosaltres vau tenir la paciència d'aguantar: "L'imite Vertical", on la temàtica de les expedicions és portada al paroxisme de la comercialització, inclosa la deformada visió que sobre la qüestió d'escalar una muntanya té formada el cinema nord-americà. No recomanable, però il·lustra el que expressàvem més amunt.

Això ja no és el que era. Ens han canviat la idea que teníem de l'Himàlaia. Els sherpes creuen que cal tractar la muntanya amb tot el respecte perquè si no ho fas així la muntanya abans o després et tornarà el mal que li has fet.

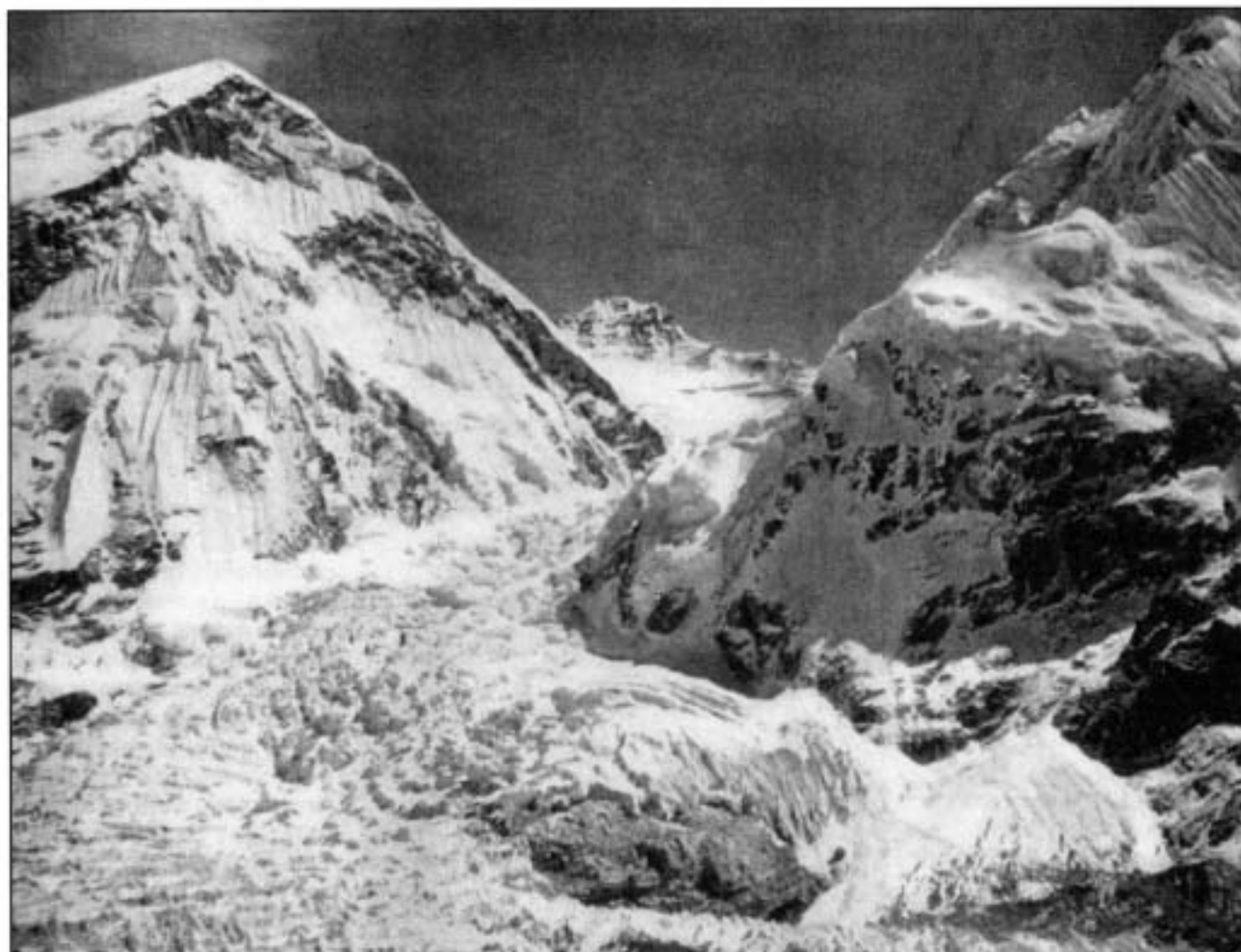
A TALL D'EPÍLEG

No voldria tancar aquests comentaris sobre l'Everest i el Cinquantenari de la seva primera ascensió sense recordar mínimament altres qüestions laterals o significatives a l'entorn de les muntanyes himalaienques.

Potser la qüestió més controvertida encara sigui la utilització d'oxigen per compensar la manca del mateix per damunt dels 8.000 metres i així evitar problemes amb el cor i amb la respiració. Cal dir que al cim de l'Everest la pressió atmosfèrica és un 30 % de la d'arran de mar, per la qual cosa els qui pugen allí dalt respiren només el 30 % d'oxigen del que tenim a la platja de Vilanova. Llavors els batecs del cor, tot i estar en repòs, són fins a 125 pulsacions mentre aquí a baix seria de 64. Diuen que es comença a al·lucinar i veure companys que no existeixen i es deixa de coordinar els moviments o s'inhibeix el raonament. Són molts però els superdotats - prop d'un centenar - que han reeixit de fer el cim sense oxigen, segurament havent realitzat una bona i intensiva aclimatació a l'alçada.

Altres problemes associats a l'anterior són els edemes, o cerebral o pulmonar, que és una acumulació fora del normal de líquids entremig dels teixits del nostre organisme i que per als alpinistes que assoleixen alçades extremes és una amenaça, tot sovint mortal.

Però el problema més conegut potser és el de les congelacions, no només per les baixíssimes temperatures, sinó pel vent furient que depassa moltes vegades els 120 km/h i que produeix a més una alta deshidratació - un alpinista treu un promig de tres litres diaris d'humitat - i afavorint tot seguit l'edema pulmonar o el cerebral. Altre

El vertent sudoest de l'Everest. Cascada de gel de Khumbu. Foto: Fundació suïssa P.E.A.

trastorn important és la ceguesa temporal, per manca d'oxigen al cervell en la part que governa l'acció visual, moltes vegades agreujat per l'alta radiació ultraviolada i que malmet la còrnia, en incrementar-se en un 4 % cada 300 m d'augment de l'alçada.

Tot i aquests greus inconvenients l'afecció no decau enlloc. Fins i tot a casa nostra ja són molts els muntanyencs que han superat la cota 8.000 i per sort amb bastant d'èxit. I evidentment la més emblemàtica de les ascensions fou aquella primera expedició catalana (Caixa de Barcelona) de l'any 1985 que dirigia el Conrad Blanc, i que el 28 d'agost des del cim, l'Òscar Cadiach proclamava: atenció a tots els camps! Catalunya ha assolit el sostre del món! *Visca Catalunya!* Amb l'Òscar, havien fet cim Toni Sors i Carles Vallès, juntament amb els sherpes S. Tamang, N. Shrestha i A. Karma, i ho havien fet per l'aresta nord-est i des del coll Nord. I des de llavors altres ho han

repetit, la darrera no fa pas gaire, aquest febrer el Sergi Mingote l'assolia per segona vegada, aquest cop des del coll Sud. Podem dir que la gent del nostre país està a bona alçada.

I hem de tancar aquests comentaris perquè sinó allargariem massa l'escrit. Ens deixem temes com parlar dels sherpes, població que pel que es veu ha fet un canvi radical i que ara són els veritables gestors de l'Everest ajudats per un considerable boom mediàtic, i que els ha portat un nivell de vida acceptable, fent de guies de trekking o col·locant escales d'alumini a la Cascada de Gel de Khumbu perquè hi passin els expedicionaris. Podríem també comentar les múltiples ajudes que el primer vencedor de l'Everest, sir Edmund Hillary, ha fet als poblats sherpes, construint escoles i petits hospitals i altres millores, com un veritable enamorat del poble nepalí. I escriuriem que a l'aeroport de Lukla arriben en vols xàter alguns centenars de caminaires

diaris disposats a arribar per Namche Bazar i Pangboche, almenys a 5.000 i divisar l'Everest. I moltes coses més d'aquest fascinant racó de l'Himàlaia.

Tot i la massificació que ha comportat la conquesta de la muntanya, la meua, la nostra, la felicitació de tots per aquest 50 aniversari de la primera ascensió a l'Everest. Aquest és el nostre senzill homenatge als primers conqueridors del sostre del món.

JOSEP BLANES
Primavera de 2003

BIBLIOGRAFIA CONSULTADA

- La ascension al Everest*, Sir John Hunt, Ed. Juventud
Everest en solitario, Reinhold Messner, Editorial R.M.
Hem fet el cim!, Conrad Blanc- Joan Massons, Edicions 62
La Montaña, Maurice Herzog, Ed. Labor
Everest. 50 años después, National Geographic- maig 2003
Catalunya als set cims del món, Josep A. Pujante- Ed. Zendera - Zariquiey

45ª MARXA D'ORIENTACIÓ PER DESCRIPCIÓ

Castellví de la Marca (Alt Penedès)

45ª Marxa d'Orientació per Descripció

V Copa Catalana de Marxes
Tècniques Regulades

16 de març del 2003;
Castellví de la Marca (Maset
dels Cosins) – Cal Morgades
del Grau – Comallonga – Cal
Noia – El Castellot – Les Ca-
ses Noves de la Riera – Puig-
rodó – Maset dels Cosins

Fidel i puntual a la cita de cada any en el mes de març, la nostra Agrupació organitzava per al diumenge dia 16 la 45ª Marxa d'Orientació per Descripció, puntuable també per a la V Copa Catalana de Marxes Tècniques Regulades, i ho feia aquesta vegada fora de la comarca del Garraf a diferència de les darreres edicions. Així, després de cinc anys d'absència, tornàvem a visitar l'Alt Penedès, concretament el municipi de Castellví de la Marca, indrets que ja varen ser escenari d'una altra marxa social però molt reculada, la XIII^a edició, l'any 1971, i que tot i que sortia també del Maset dels Cosins, es desenvolupava més aviat cap al poble de Marmellar i can Pascol, ambdós fora de l'itinerari de la marxa actual.

Hem de confessar que ens feia una mica de recança organitzar-la en un punt relativament allunyat de casa per por que els equips vilanovins, molt participatius en nombre i entusiasme durant aquests darrers anys però acostumats com els tenim a no moure's lluny del nostre municipi, trobessin

inconvenients en el desplaçament. Sospesats els pro i els contra, però, i vist l'èxit de participació aconseguit l'any passat al poble de Garraf, dins la nostra pròpia comarca però no menys distanciat del municipi que enguany proposàvem, ens hi vam arriscar. I sortosament no ens n'hem hagut de penedir. La participació va ser també molt satisfactòria: un total de 133 equips, dels quals 49 eren federats i optaven també per la V Copa Catalana de Marxes Tècniques Regulades. Molts equips, representants de 15 entitats excursionistes foranes a més de la nostra Agrupació, la gran majoria joves i molt joves, a més dels addictes de sempre ja més

Esplèndida perspectiva del Castellot. Foto: F.Casas

'granadets' ompliren els camins, els marges entre vinyes, els fondos i vessants boscosos del terme, conegueren grans masos i caserius i aconseguiren el puig on els esperaven les ruïnes del Castellot, l'antic 'castell vell' de la frontera o Marca, amb un gran domini visual sobre la plana penedesenca. Una sorpresa i una descoberta força agradable per a molts.

La Marxa s'iniciava a les 8 del matí en la placeta del Maset dels Cosins (antic Maset del Noia), davant la Societat Cultural de Castellví de la Marca, que ens va donar tota mena de facilitats per a instal·lar tot el que calia per a la recepció dels participants i equips de megafonia i informàtica. Primer es va donar sortida a tots els equips federats i a continuació anaren

sortint la resta. Per sort el temps ens acompanyava i no tinguérem pluja com l'any passat.

De la placeta se sortia en direcció a la moderna església dedicada a Sant Sadurní, temple que ha substituït la vella parròquia de Castellví que cap al final del trajecte de la Marxa coneixerien. Així que sortien del llogarret, de cara al nord, els marxadors ja podien albirar les restes de l'enlairat Castellot, una vista que no els deixaria gairebé en cap moment de la marxa, i segur que molts ja endevinaren que aquella seria 'la fita', el punt culminant... Envoltats de vinyes, resseguint masies i creuant barriades força habitades i després de transcórrer

Sortida de la Marxa al Maset dels Cosins. Foto: F.Casas

Control A. Font de can Morgades. Foto: F.Casas

Control B. Comallonga. Entrepans a dojo per als marxadors. Foto: F.Casas

Control B. Comallonga. L'esmorzar. Foto: F.Casas

El costerut camí vers el Castellot. Foto: F.Casas

Aglomeració davant del control F al Castellot. Foto: F.Casas

Baixant del Castellot cap a Sant Sadurn Vell. Foto: F.Casas

Els marxadors s'acosten a Sant Sadurn Vell. Foto: F.Casas

La Mar també leva la marca... a l'esquena del pare. Foto: F. Casas

El control G a Sant Sadurní Vell. Foto: F. Casas

Castellví de la Marca. Expectativa per conèixer la classificació. Foto: F. Casas

per un vell "camí fariner", s'arribava a la carretera de les Cases Noves de la Riera BV-2128 i d'allà es feia cap de seguida a la magnífica casa pairal de cal Morgades del Grau, després de passar per davant la capelleta de Sant Andreu. Al costat d'una font situada en el bosc d'aquella propietat hi havia el Control A i els equips disposaven de deu minuts per fer una ullada als entorns.

Passada la deu de cal Morgades, es continuava per davant els altres elements de la gran masia, la part més antiga - el Masover vell -, es travessava l'era i es contornejaven els darreres de la casa vella i la Masoveria Nova. El camí tornava a la carretera que s'havia deixat però abans els equips havien de trobar un control de pas situat en una dreuera boscosa, era el control de Pas 1, per cert motiu de molta polèmica per part d'alguns equips que se'l van saltar perquè, segons van afirmar, estava tan 'camuflat' que no el van veure. I és clar, van penalitzar. Les reclamacions van quedar escrites i van ser considerades i resoltes per la comissió organitzadora. En tot cas cal dir que ho lamentem, si es va fallar en la ubicació d'aquell pas estratègic, però també que no hi hagué cap intenció 'malèvola' de despistar els participants, ni per part del controlador ni de l'organització.

Arribats de nou a la carretera es retornava a l'antic camí de Comallonga, i sense perdre de vista cal Morgades els equips s'anaven atansant a la masia de Comallonga, també tancada com l'anterior dintre d'un baluard. A l'era s'hi trobava el Control B, amb 30 minuts disponibles per assaborir, tot descansant, els generosos entrepans que aquell contingent de voluntaris havien preparat amb tanta cura.

Es deixava el Control B i d'aquest al següent el recorregut era bàsicament entre conreu de vinyes i d'erms, sempre amb el Castellot vigilant. Hi hagué la mala fortuna que aquella mateixa setmana havien estat remenant les terres i arrasant uns camps dintre l'itinerari, quedant aquest una mica confús per tal com s'havia descrit, i tot i que l'organització, la vigília de la

celebració de la marxa, hi va posar senyals d'alerta, més d'un equip va tenir problemes per orientar-se i va perdre, lamentablement, alguns minuts. Una altra disculpa per part de l'equip organitzador, però poca cosa més s'hi podia fer. S'arribava així a un altre gran casal d'origen medieval, cal Noia, on hi havia el control C, i poc més endavant a la pintoresca ermita o capella de la Mare de Déu del Vinyet, on el control de la motxilla assetjava escrutadorament els equips. També aquest any n'hi hagueren que se saltaren el reglament, amb la penalització corresponent, és clar.

Es continuava en direcció a una carretera propera, i abans d'arribar al pont per sobre la riera de Marmellar els equips havien de baixar per travessar la llera i situar-se a l'altre vessant, remuntant tot seguit i ja sense deixar l'ascensió serpentejaven entre el bosc fins arribar al control D, en ple camí del Castellot. D'aquí, aquell camí carreter, ample i obac, retombava una bona estona per sota les penyes del Castellot, ja molt a prop dels marxadors, però abans d'arribar-hi s'hauria d'agafar un corriol molt pujador i de bastanta durada on els equips haurien de passar pel control E i un control de pas 2. Passats aquests el viarany feia cap a una ampla pista que portava directament i també amb ascensió pronunciada fins al mismíssim Castellot, ran d'un espadat balconat sobre la riera, a 469 m alt, la cota de màxima alçada d'aquesta marxa. Aquí hi havia situat el control F. Gran panoràmica sobre el Penedès i tot el muntanyam proper. Tot i que feia un bon sol, però, hi havia també força calitja i els equips no van poder arribar a veure tot el que en un dia més clar es pot descobrir des d'aquella magnífica talaia fins arribar a les muntanyes de l'Alt Urgell i Berguedà. Allà disposaven d'un quart d'hora per veure el panorama i el que queda de l'enrunada fortificació i de l'església preromànica de Sant Miquel. Algun equip potser fins i tot va tenir temps d'arribar-se a la gran balma natural situada sota el penya-segat del Castellot.

S'acomiadaven del Castellot i es desfeia un tros de pista, ara de

baixada, fins iniciar un ampli camí carener que es deixava aviat per encetar un viarany entre el bosc que acabava engorjant-se en el fondo Gran, una fondalada exuberant que finalitzava al costat d'unes vinyes, i d'aquí es feia cap de seguida a l'acollidora barriada de Castellví i al cementiri vell adjunt a l'antiga església romànica de Sant Sadurní, lloc on es trobava el control G.

Del control G els equips seguien cap a l'esplèndida masia de Puig-rodó on disposaven de 5 minuts d'autoneutralització, i d'aquí, vorejant conreus de fruiters i altres masies, s'arribava davant de cal Freixinet o finca dels Pi Vens, on hi havia el darrer control H i poc després a un altre control de pas, el n.3. Se seguia cap a la riera de Marmellar i es franquejava a gual. Paral·lels a la riera una estona, es deixava per baixar sobtadament cap a un indret ombril, al costat de la font i bassa del Noia, on es trobava el darrer control de Pas 4. Passat aquest s'arribava ben aviat a la carretera, que es creuava, i s'anava a desembocar al carrer de l'Església i així es recuperava el lloc d'inici de la marxa i on es donava per acabada. Als equips, un cop formalitzats els tràmits a la taula d'arribada, se'ls lliurà com cada any el relat complementari de l'itinerari de la marxa.

El recorregut total era de 11,865 km i el temps oficial de 2 h 35', que sumats al neutralitzat de 1 h 21' feien un total de 3 h 56'. Les mitjanes horàries oscil·laven entre els 3,56 km/h la més lenta i els 5,08 km/h la més ràpida. No cal dir que aquest any, els equips que sempre ens titllaven de fer la marxa massa lenta no van poder opinar el mateix. El cas és que per determinar i decidir la mitjana horària es van seleccionar tres equips diferents —desconeixedors de l'itinerari— de diferents edats i tarannà, els quals van efectuar el recorregut en tres dates també diferents. La mitjana de les tres és la que es va resoldre, encertada o menys encertada segons l'opinió d'alguns, però és la que va resultar. I pel que fa a les penalitzacions, a part del ja esmentat i polèmic pas 1 i de la confusió en un

tram de terres i camins remoguts, la resta de controls van ser ben seguits o si més no no tenim constància de cap incidència greu.

En opinió de la majoria, pel que vam poder constatar i ens van fer arribar, el recorregut va ser molt agraït i del gust de tothom. Molts dels participants van descobrir uns paratges i unes panoràmiques que els van sorprendre de debó. I mostra del que diem és la carta que ens va fer arribar la F.E.E.C. felicitant l'equip organitzador per "l'èxit assolit i per la imaginació i bon gust en escollir paratges tan adients i interessants". També ens fem ressó de la notícia apareguda en el Butlletí Municipal de Castellví de la Marca, l'abril proppassat, que agraeix a la nostra Agrupació l'organització de la cursa en aquells indrets per "l'oportunitat de donar a conèixer el patrimoni natural i cultural del municipi". En acabat, una bona colla dels equips participants i organitzadors van fer un dinar col·lectiu a les mateixes dependències que ens havien donat acollida, la Societat Cultural de Castellví de la Marca.

I com sempre, no voldríem acabar aquesta ressenya sense esmentar l'agraïment una vegada més a tots els equips participants que amb el seu entusiasme, elogis i crítiques 'constructives' ens esperonen a continuar endavant i a agafar il·lusió i ànims per preparar ja la propera Marxa. També, no cal dir, a tota la corrua de socis i simpatitzants que ens ajuden en la tasca de controls i organització logística, a tots els nivells. Reconeixement que fem extensiu un altre cop a la Societat Cultural de Castellví, als amos i masovers de les masies que ens han acollit i ens han donat tota mena de facilitats i a les cases comercials que ens donen suport econòmic AKO, VIELCO I COPISTERIA FALCÓ, a part de la inestimable col·laboració de "la Caixa", com sempre. Felicitació molt sincera a totes les entitats excursionistes i equips guanyadors. I res més, fins l'any vinent, que puguem retrobar-nos tots plegats per gaudir una vegada més de l'afició que ens uneix.

Blanca Forgas

CLASSIFICACIÓ XLV MARXA TALAIA 2003 FEDERATS-

ORDRE	DORSAL	NOM1	NOM2	ENTITAT	PUNTS
1	35	ALTARRIBA JORDI	COSTA ATILA	CE AVINYO	13
2	53	PLANAS JOSEP	MUELA ROSER	TALAIA	15
3	54	PLANAS JORDI	VILA MARTA	CE RIPOLL	15
4	34	OLLE ANTONI	VARGAS CARLES	CEC	17
5	33	GALANTE MANEL	COSTA CAMIL	CE AVINYO	19
6	27	FERNANDEZ PERE	POCH AGUSTI	TALAIA	20
7	26	SAGARRA ANTONI	OLTRA ELISEU	TALAIA	21
8	38	MAYORAL LLUIS	GOMEZ ROGER	ELS BLAUS	22
9	7	SENDROS FRANCES	PIJOAN ANNA	CE GUISSONA	22
10	6	SEUMA TONI	HERNANDEZ RAUL	CE TUAREG	22
11	4	LAZARO IVAN	SOLE JORDI	CE TUAREG	24
12	49	VIVES JOAN	ROSAS MARTA	CEC	25
13	45	ARIAS XAVIER	GARCIA MANEL	GE GELADE ESPLU	26
14	59	FUSTE JAUME	GOMEZ ANTON	MOLINS DE REI	27
15	2	ALMAZAN ANDRES	SALLENT PERE J	CE TUAREG	28
16	19	TOMAS ELISA	AYMAMI GENER	UEC SANTS	29
17	42	BASCOMPTE JORDI	BASCOMPTE JOAN	UEC BARCELONA	29
18	41	CARBONELL MARGA	LOPEZ PAQUITO	TALAIA	29
19	20	ROMERO ESTHER	ESCRIBANOMARINA	CE TUAREG	30
20	50	COLL JORDI	GARCIA MARTA	XULIUS	30
21	40	ARCAS JOAQUIM	ARCAS ORIOL	FOMENT BARNA	30
22	39	GURRI M.DOLORS	CAMPRUBI ADRIA	CEC	30
23	21	CAMACHO JULIAN	CAMACHO ORIOL	CEC	31
24	36	MONTOLIU LURDES	BRULL FRANCESC	TALAIA	31
25	52	PALOVZIE JORDI	FERNANDEZAURORA	SMAAAC BARNA	31
26	55	MARCO FERMIN	VADIM JOAN	ELS BLAUS	32
27	43	ARBOS ALBERT	ALCALA ORIOL	ELS BLAUS	33
28	1	GALIN BERENGUER	GALIN ADRIA	FOMENT BARNA	34
29	46	CARULL JORDI	CARULL JORDI	UEC SANTS	34
30	17	RUBIO XAVIER	MARTINEZ ARNAU	FOMENT BARNA	37
31	3	PEIXO BERNAT	PEIXO JOSEP M	AM.S.C.CERVELLO	37
32	16	JOSE JORDI	GRAELL AGUSTI	CEC	41
33	10	RIERA TERESA	ISERN MARIA	ELS BLAUS	42
34	22	PONS IVAN	LUCAS ORIOL	CEC	42
35	28	FOSES JULIA	DE LA TORRE ENC	CEC	45
36	9	COLL PERE	CRUSAT EVA	XULIUS	45
37	12	BANUS DANI	ALMAZAN JOSE A	CE TUAREG	45
38	8	COLL XAVIER	CUADRAS CARLES	XULIUS	47
39	24	GOMBAU MIQUI	RAFECAS NURIA	UEC SANTS	48
40	29	BUTI GUILLEM	BARCELO M.CARME	TALAIA	48
41	56	CABALLERO FELIP	DORADO DAVID	CE TUAREG	49
42	13	MONTFORT TERESA	GOMEZ IMMA	MOLIND DE REI	50
43	23	VIVER ENRIC	VIVER OSCAR	UEC SANTS	53
44	57	CHIVA ASSUMPTA	HERNANDEZ QUICO	CEC	53
45	37	CINCA MIQUEL	GONZALEZ TERESA	CEC	53
46	47	BORRAS ANTONI	CASTELLS ANA M.	ELS BLAUS	56
47	14	DOMINGO LLUIS	SOLER JOSEP	FOMENT BARNA	57
48	5	LLOBET MIQUEL	COLL JOSEP	CE AVINYO	61
49	11	ROGER JORDI	BURES JORDI	FOMENT BARNA	141

CLASSIFICACIO XLV MARXA TALAIA 2003 -NO ADSCRITS-

ORDRE	DORSAL	NOM1	NOM2	ENTITAT	PUNTS
1	133	BARRERA JOSEP	ESCRIGAS ANNA M	TALAIA	17
2	115	GOMEZ RAMON	MARTINEZ TERESA	TALAIA	20
3	80	MASDEU PILAR	VENTOSA ORIOL	TALAIA	22
4	92	HUGUET MONTSE	JASANADA JOSEP	VILANOVA	24
5	110	BARRAGAN EDUARD	DIAZ MARIA	VILANOVA	25
6	124	MONTOLIU MANEL	SANS OLGA	TALAIA	26
7	107	MASIP JULIA	RAFOLS ONA	VILANOVA	26
8	104	JUAREZ DAVID	MARTINEZYOLANDA	VILANOVA	28
9	93	HERREROS ISABEL	HERNANDEZBLANCA	TALAIA	29
10	102	MARTI RAMON	PLANAS MARIA	TALAIA	29
11	84	MASIP JOAN	GRIFELL MAITE	VILANOVA	29
12	87	JIMENEZ DIEGO	JIMENEZ DIEGO	VILANOVA	29
13	77	BURCET JORDI	BURCET GEMMA	TALAIA	30
14	136	ARNAU NURIA	CARLES JOAN	TALAIA	31
15	114	POCH LALI	SALVADOR BERNAT	TALAIA	31
16	67	PLANAS EVA	COLOMINA SERGI	TALAIA	31
17	73	CRUELLES XAVIER	JASANADAFRANCES	TALAIA	32
18	120	MINELLA GERARD	MINELLA JORDI	VILANOVA	32
19	111	MONTOLIU JORDI	GARCIA VANESSA	TALAIA	32
20	76	MONTANERFRANCES	FERRET MONTSE	TALAIA	33
21	116	GUASCH JOAN	GARCIA GERARD	VILANOVA	34
22	137	SAGARRA MARTA	FERRER PERE J	TALAIA	35
23	94	MARTORELL XAVI	SENSO ANTONI	TALAIA	36
24	150	SIVILL JOAN	PENNA ANTONI	TALAIA	36
25	99	XAVIER BERNAT	RIOS MARCEL·LI	VILANOVA	36
26	75	PASCUAL LOURDES	MONTANE EDUARD	TALAIA	36
27	131	CORTINA JORDI	NUÑEZ ANGEL	VILANOVA	37
28	85	IVERN PERE	RUIZ ANTONI	VILANOVA	37
29	74	ILLA NURIA	TARGA ELVIRA	VILANOVA	37
30	83	CAMPINS LURDES	BASTONS NURIA	TALAIA	37
31	95	HUGUET RAMON	RECASENS PRUVI	TALAIA	38
32	123	ELIAS JOSEP	POCH ANNA	VILANOVA	38
33	78	NOES MAGDA	SOLE NEUS	TALAIA	38
34	106	ITARTE JORDI	CASAFONT MIQUEL	VILANOVA	38
35	70	COLOMA LLUISA	MOYA PACO	TALAIA	39
36	122	LOPEZ NIDIA	OCHOA LAURA	VILANOVA	39
37	69	ALCARAZ FRANC	GOMEZ JOSEP	TALAIA	39
38	101	VIÑALS ANGEL	TRULLOLS ALFONS	VILANOVA	40
39	142	ORDOÑEZ DOLORS	LLOPIS ISABEL	TALAIA	41
40	126	CASAS JOSEP M	GISBERT PACO	TALAIA	41
41	141	CABA XAVIER	DIAZ NURIA	VILANOVA	42
42	112	RIGUAL ISIDRE	IBERN M.ROSA	TALAIA	42
43	134	FERNANDO CARLES	VILA FLORENCI	UEC CORNELLA	42
44	71	GARCIA ALBERT	BORDONABASILVIA	VILANOVA	42
45	125	PEREZ DAMIA	PEREZ SERGI	TALAIA	42
46	149	BERNADO MIQUEL	ROIG CAROLINA	TALAIA	44
47	96	MONGAY CARLES	MAS BEA	VILANOVA	44
48	68	GRIFELL ENCARNA	CARBONELL JOAN	VILANOVA	45

ORDRE	DORSAL	NOM1	NOM2	ENTITAT	PUNTS
49	144	MONTOLIU CARLES	MONTOLIU JAUME	ELS BLAUS	45
50	98	GONZALEZ CARLES	CATALA JUDIT	TALAIA	45
51	135	CONTRERASALFRED	PARES ANGELS	TALAIA	46
52	91	MASSANA CASIMIR	CUADRAS NEUS	TALAIA	46
53	109	RECASENS CRIS	HURLES SANDRA	TALAIA	47
54	65	FERRER MARCELLI	PATERNA MARGARI	TALAIA	48
55	86	GIL LUCIO	GIL MARIO	TALAIA	48
56	121	GRIFELL ROSA	SASTRE SONIA	TALAIA	49
57	89	GARCIAPONS ALEX	CAVA NEUS	VILANOVA	49
58	88	JORBA RAFAEL	PUIG PERE	VILANOVA	51
59	66	PUJOL LLUIS	SOCIAS CONXITA	VILANOVA	51
60	129	MUNTS ELISENDA	MUNTS CARLES	VILANOVA	51
61	62	MESTRES CARMÉ	ANDREU JOAN	TALAIA	52
62	143	FUENTES JOAN	MARTINEZ MABEL	VILANOVA	53
63	145	MARRASE MERCHE	TORRECILLACARLE	VILANOVA	54
64	108	MARTI JOAN	TORRES ENCARNA	TALAIA	54
65	82	CONTRERAS JOSEP	SANMARTIN JORDI	TALAIA	54
66	140	MONTANER ARTUR	SENDRA MONTSE	TALAIA	54
67	81	FONT MARC	JORBA CONCEPCIO	VILANOVA	55
68	64	MASIP POL	MASIP MONTSE	VILANOVA	56
69	61	BURCET RAFAEL	BURCET ARNAU	VILANOVA	56
70	139	ILLESCAS RAUL	CABRERA ANTONI	ELS BLAUS	56
71	130	MONTSERRATLAURA	PAÑELLA FRANCES	VILANOVA	56
72	63	BLANCO F.JAVIER	VALLVERDU ROSER	VILANOVA	57
73	128	MUÑOZ MONTSE	MIRO MONICA	VILANOVA	57
74	117	RIGOL JOSEP	ROIG MONTSERRAT	TALAIA	63
75	113	PRAT NOEMI	SEVILLA AGUSTI	VILANOVA	64
76	147	FARNOS AMADO	CAZALLAS ANGELA	VILANOVA	65
77	97	SANCHEZ PABLO	SANCHEZ MIGUEL	VILANOVA	69
78	90	SOLER M.CARMÉ	ESCOBAR JOSE LL	VILANOVA	69
79	100	CATALA ANTONI	ROIG DOLORS	BARCELONA	80
80	79	VINYALS LLIBERT	ALONSO EVA	TALAIA	82
81	105	SUBIRA NURIA	TOBALINA RUBEN	VILANOVA	90
82	119	GONZALEZSANTIAG	NOGUE NURIA	VILANOVA	92
83	138	ALONSO GEMMA	SANCHEZ BEGOÑA	CEC	108
84	132	ESPINOSA ANGEL	LLAURADOENGRACI	VILANOVA	111

CLASSIFICACIÓ PER ENTITATS

ORDRE	ENTITAT	PUNTS
1	TALAIA	56
2	CEC	72
3	CE TUAREG	74
4	ELS BLAUS	87
5	CE AVINYÓ	93
6	FOMENT	101
7	UEC SANTS	111
8	XULIUS	122

SITUACIÓ I COMPOSICIÓ DELS CONTROLS

CONTROL	SITUACIÓ	COMPONENTS
Sortida	Maset dels Cosins	Salvador Butí, Nati Salvadó, Jani Ferrer, Pilar Bertran, Joan Mañé, Ricard Sabater
Control A	Font de Cal Morgades	Ramon Falcó, Roser Gómez
Pas 1	Cal Morgades	Tina Moya
Control B	Comallonga	Ramon López, Teresa Fuster, Teresa Alba, Manel Montoliu, Paquita Albet, Pili Meléndez, Josep M. Also, Dolors Lacasa, Xavier Capdet, Teresa Duran i Ernest Parera
Control C	Cal Noia	Josep M. Sánchez, Petri Pérez, Josep Vidal
C. Motxilla	Ermита del Vinyet	Rosa Farriol
Control D	Camí sota Castellot	Toni Castelló, Jesús Martínez
Control E	Corriol pujador	Salvador Martínez, Àgueda López, Jordi Martí
Pas 2	Bifurcació fondal	Jordi Forgas
Control F	Castellot	Josep Elias, Roser Grifoll, Jordi Solé, Elisabet Pons, Sònia Dallà Ramon Forgas
Control G	Sant Sadurní Vell	Andreu Usieto, Maria Aragonès, Tófol Soler, Pilar Porras
Neutralitzat	Puig-rodó	
Control H	Cal Freixinet	Lluís Daviu, Heribert Sagarra, Xavier Salleras, Jesús Santacana
Pas 3	camí vora C.Freixinet	Jordi Morell
Pas 4	Font del Noia	Antoni Ordovàs
Arribada	Maset dels Cosins	Nati Salvadó, Salvador Butí, Josep Blanes

Equip encarregat d'obrir marxa: B. Forgas, J. Blanes, J. Carbonell, M. Pascual, Ramon Forgas, Evèlia Casado

Equip escombra: Jani Ferrer, Pilar Bertran, Joan Mañé, Ricard Sabater

Equip informàtic: Ramon Casas, Nati Salvadó

Megafonia: Manel Massana, Josep Blanes

Itinerari: Lluís Daviu, Heribert Sagarra, Xavier Salleras

Descripció itinerari: Blanca Forgas

Relat complementari: Vicenç Carbonell

Cartografia: Mapa topogràfic de Catalunya: 1:10.000. Fulls núm.: La Múnia 447-2-1 (138-65) i els Hostalets 410-2-4 (138-64), 1999. Croquis, gràfiques i cartografia de la *Guia del Castellot*, de Pere Giró i Catasús, 1997.

Repartiment controls: Jani Ferrer

Horaris: Salvador Butí, Vicenç Carbonell, Jani Ferrer

Trofeus: Lluís Daviu

Material divers: Pilar Bertran

Control d'arribada a Castellot. Maset dels Cosins. Foto: Josep Blanes

TORNEM A VISITAR CUBELLES

Això de viure a ran de mar té els seus evidents avantatges, però, també és desfavorable a l'hora de restringir les possibilitats per a fer una excursió. Vol dir que només disposem de la meitat d'un territori per poder desplaçar-nos en l'àmbit circumdant. Tot i que l'absència de terra ferma la supleix amb escreix els rumbos increïbles d'aquesta antiga mar.

Som-hi doncs un altre any per treure el suc i poder treure partit, el possible, amb algun tram novedós que configura la nostra Caminada Popular de Vilanova i la Geltrú d'enguany que ja fa la XV^a que l'A.E.Talaia organitza.

Aquest any s'ha escollit tocar Cubelles, municipi a què ja s'arribà el 1990. Ara bé. Durant aquest període de temps s'han produït notables canvis, imperceptiblement, però imparables. Sobretot en les vies de comunicació, urbanitzacions, etc. que van alterant la fesomia de l'entorn natural. Amb bona voluntat l'organització, el grup de marxes, ha posat cura en escollir el traçat més adient sense

poder eludir sectors de ciment o d'asfalt.

El diumenge dia 26 del proppassat mes de gener es va presentar amb un cel grisós, però benigne respecte a la temperatura. En haver-se inscrit, en els darrers minuts, els participants a la Caminada que encara no ho havien fet, s'encetava l'itinerari sortint, com ja és habitual d'uns anys cap ací, des del carrer del Comerç, domicili del nostre estatge social. Per tal de no molestar el veïnat no es fa servir l'esclat d'un petard que, en altres edicions, si la sortida s'esqueia als defores de la ciutat, la detonació donava l'avis per anunciar la marxa.

Se seguia pels carrers de la Vilanova antiga, plaça de Pau Casals o de Dalt, carrer de les Premses, plaça de la Diputació, carrer Major, plaça de la font de Ferro, Estudis, plaça de Cap de Creu, carrer de Miquel Guansé. En la cruïlla amb la Rda. Ibèrica la policia urbana controlava el trànsit. Retornant pel costat de la central elèctrica, FECSA, es

continuava pel camí dels Escalons. Un camí que pot fer-se repetitiu; una sortida de la ciutat que es dirigeix cap al nord-oest i tot creuant per sota la variant C-246 s'atansa a la Bassa de Creixell on hi ha programats 5 minuts de descans. Després es continuà per l'antic camí-Ral, ara ja ve de temps transformat en la concorreguda carretera de la Plana. Els caminadors anaven arrambats a la vorera per evitar ensurts amb algun cotxe i aviat es va tocar la carretera de l'Arboç, cruïlla on la presència de la policia urbana donava seguretat a la llarga corrua. A l'altre costat del vial la Caminada seguia pel carrer de la Turbina (de ciment) que al final desemboca als Sis Camins. En aquest trajecte es van poder veure unes noves instal·lacions per a l'esport i el lleure que faran un bon servei en aquesta zona o més ben dit la perllongació de Vilanova vers a Ponent. Cinc minuts de pausa en els emblemàtics Sis Camins i s'agafà el vell camí de Rocacrespa (llavors sí que es trepitjava terra). És un camí molt antic. Ho demostra el solc que deixaven els carros en els llocs on aflora el rocallís que, d'amunt a avall, es dirigien al mencionat caseriu, els molins de la vorera del Foix... Ara és lamentable l'estat en què es troba; marges de pedra seca mig derruïts, pedres escampades. Aquests camins més que centenaris, els pocs que resten, s'haurien de salvaguardar i anunciar amb algun rètol com una memòria del passat.

Fent marxa arribem davant d'un turonet boscós i en deixar el camí que dúiem i travessant pel marginal que limitava un camp ermot la Caminada començava a posar el peu per un corriol esborradis. Un paisatge de carés més 'agrest'. Marges esglaonats que, un dia, retingueren eixutes feixes. Ara proliferen els

Primer reagrupament davant la masia de la Bassa de Creixell. Foto: F. Casas

Per l'antic camí Ral, avui carretera de la Plana. Foto: F. Casas

matolls, bosquina i algun garrofer desnonat. Al capdamunt la vegetació s'aclareix. Érem al cim del Jui del Moro, d'uns 80 m i escaig d'altitud. Hi havia 30 minuts disponibles per a esmorzar i els participants, escampats per la clariana, podíem contemplar, entre mos i mos, la panoràmica que ens envoltava. Al fons el cim de la Talaia i tota la serreta que enllaça amb el Pla de les Palmeres i el puig de l'Àliga. Més enllà el massís de Garraf.

Ben a prop l'autopista i una àrea de servei, la raconada de Rocacrespa, el litoral de Vilanova a Cubelles.

Reprenent la marxa es passà vora d'un cocó anomenat l'Aljub del Moro, al qual es féu una ullada (el recipient llavors era curull d'aigua de la pluja). És uns metres més avall de l'ara camí carener. Retornant a la carena prompte es feia cap a un gran dipòsit d'aigua, (l'indret ja està sentenciat per a una propera urbanització) d'on d'allí estant

l'itinerari davallava resoltament vers la població. Avda. del Terme, carrer de Lluís Millet, Ribla. Pau Casals, passeig de Vilanova, carrer de Gallifa, Nou, del Mig, de l'Església, plaça Sta. Maria, carrer Major, del doctor Juncà i plaça del Castell (casalici que és en vies de restauració). Aquí s'hi destinen 15 minuts per reagrupar els participants i fer-se una idea d'aquesta part de més antigor de Cubelles El ritme de la Caminada féu que s'arribés un xic per endavant de l'horari previst, que sumat amb alguna interpretació poc definida, en aquell moment encara no hi havia cap delegació del municipi per remarcar l'acte.

El retorn s'efectuava pel carrer Joan Roig, passeig Narcís Bardají, carrer Àngel Guimerà, plaça de la Font, carrer de St. Antoni. En creuar el torrent de Sta. Maria i la fita del terme s'entrava de fet en el Camí Vell que mena a Vilanova. No massa lluny d'aquestes referències i en el lloc anomenat Pins del Rocallís es pogueren veure uns forats, una superfície buidada sota una roca que es podia tractar d'uns forns per coure terrissa ibèrica (5 minuts per inspeccionar el conjunt). Seguint pel secular Vell camí que antany discorria

Grup de caminaires davant del Castell de Cubelles. Foto: Rosa Ferriol

Variant pel Camí de Rocacrespa per anar al Jul del Moro. Foto: F. Casas

Entrem al terme de Vilanova davant la fita de Santa Maria. Foto: F. Casas

Passant per la Creu de Sant Gregori o de la Collada. Foto: F. Casas

encaixat per uns alts marges de pedra seca i que actualment ha quedat gairebé desdibuixat. La variant de la C-246 i una sèrie d'actuacions com ara la recent plaça dels Ocells han fet la seva feina. Aquí hi hagué també 5 minuts per a l'últim reagrupament i al punt es prosseguia cap a la Collada, Rbla. Arnau de Vilanova, creu de St. Gregori i girant a l'esquerra s'enfilava pel carrer de l'Aigua, possiblement el vial de més longitud de la ciutat. Al final la plaça de les Neus, carrer de St. Gregori i del Comerç, on es donava per acabada aquesta Caminada que tenia un recorregut de 12.640 m i unes 5 hores en total esmerçades al llarg del matí. Oficialment érem 484 participants. Persones de totes les edats essent els més veterans Climent Jarque, de 75 anys; Florenci Oliva, de 73; Mª Rosa Tort, de 76; Antoni Ordovàs, de 72. D'infants els més joves eren la Mar González, d'uns pocs mesos i també la Berta Manzano; Tan Plana, d'un i mig anys; Pol Rodríguez, de 3; Clara Mirabent i Janira Ramon, de 5 anys i en seguien tota una colla de 6, 7, 9 anys.

Com ja és costum, i al llarg del carrer, hi havia parades un seguit de taules, amb begudes, aperitius, tot plegat un senzill refrigeri.

Què poden significar aquesta mena de caminades on es cogreguen un bon nombre de persones de ben desiguals edats? En principi cal esperar que faci un bon dia per gaudir d'uns paisatges, uns envolts a voltes sabuts només d'oïda, i sempre hi ha una primera vegada. Tanmateix pot resultar profitós per copsar algun to didàctic i, si hom llegeix el relat del recorregut confeccionat pel company Vicenç Carbonell que va seguint pas a pas la ruta, serà un bon ajut per conèixer molts mots de toponímia o bé fets d'aquestes rodalies que queden llunyans en el temps. Un treball de recerca que s'ha d'agrair. Que l'any vinent, cal esperar, sigui propici per poder continuar amb les nostres volgudes dèries al temps que l'A.E. Talaia agraeix a tothom la seva participació.

El Grup de Marxes

Crònica del "cotarro" talaienc

CANVI DE JUNTA A LA SECCIÓ DE MUNTANYA

El passat febrer i en assemblea ordinària de socis de la Secció, a més de donar compte de les activitats realitzades en què s'havia acomplert el programa d'una sortida mensual, la majoria d'alta muntanya i amb una mitjana de gairebé 15 participants cadascuna, i després de passar comptes amb un resultat acceptable, es procedí a renovar els components de la junta. Donat que el Carles González deixava la presidència, la junta es va resoldre de la següent forma:

Presidenta: Nati Salvador

Sots-president: Miquel Bernadó

Secretària: Clara Racionero

Tresorer: Salvador Butí

Vocal Material: Ma Josep Escuer

Vocal Comunicació interna: Carles González

Vocal Conf. i Xerrades: Jordi Pons

Amb una proposta de programa de sortides semblant al de l'any anterior, aquesta Secció es configura com una de les més dinàmiques de l'Entitat.

EL NOSTRE CARNAVAL, UN ANY MÉS

Enguany, sense cap acte previ de presentació o conferència sobre aquesta festa de casa nostra i amb una comissió organitzadora de circumstàncies, començava aquest "sarao" amb la clàssica Xatonada al nostre Local, amb el consegüent Sermó Social que com sempre fonia canya tant als membres de la Junta, com a les cagades de les seccions, o si no es ficava amb els personatges que han sobresortit a casa nostra. El Xató a càrrec del Massana, bé... acceptable! I les merengues serviren per portar la batalla a la plaça de les Cols i altres llocs.

Les comparses força bé però amb migrada assistència i en tot cas amb un portador de la nostra senyera un tant esvalotat i fora de control. L'entrada a la Plaça de la Vila, multitudinària com sempre i amb cerimònia i batalla repetitiva un any més.

I el dilluns, els nostres Cors de Carnestoltes tornaven a sortir al carrer després d'un any de parèntesi, i revifant de nou i amb alguns assaigs corre-cuita anaren a cantar les seves satíriques cançons a tot el "cotarro" vilanoví, sense oblidar-se ni de la retirada de la Medalla de la Ciutat a Franco ni del "Chapapote" del Prestige. Potser anaven minvats de cantaires però se'n sortiren prou bé. I el dimarts no sabem si algú va engrescar-se a sortir al "Vidalot" ni tampoc si el dimecres alguna vídua ploranera de casa nostra acompanyà les despulles del nostre efímer Rei Carnestoltes.

ASSEMBLEA GENERAL ORDINÀRIA DE SOCIS

Un xic retardada, es celebrà el 22 de març l'Assemblea General Ordinària de Socis. Una assemblea poc moguda, tranquil·la i intransigent, que començava amb l'aprovació de l'acta anterior sense cap esmena, i passant a continuació a la presentació de les activitats realitzades el passat any 2002, per totes les seccions. Així exposaren les seves realitzacions: GEAM, Esquí, GET, Grup de Marxes, Muntanya, Senders, Comissió Medi Ambient, Cultura i excusaren la seva assistència Infants i Joves i Amics de la Sardana.

El balanç econòmic presentava un resultat de 87.104,61 €, d'entrades i 88.292,83 €, de sortides, amb un resultat de -1.188,22 €, mentre que el Balanç de Situació de l'entitat

quedava quadrat Actiu/Passiu a 182.157,07 €. La proposta de Pressupost 2003 s'aprovava amb 62.009,63 €, tant d'entrades com de sortides, mentre que el global de les Seccions ho feien amb 32.595 €, d'ingressos i 33.298 €, de despeses. És a dir, totes les propostes econòmiques s'aprovaren sense gaires objeccions. Després de donar de baixa per manca de pagament una llista de 16 socis, passàrem als canvis de Junta. Així deixen la Junta la Secretària, Mª Josep Escuer, i el Sots-president, Jaume Soler, i s'incorporen respectivament l'Antoni Olivares i el Manel Castillon. Després d'aprovar aquest canvi, el Torn Obert de Paraules es resolgué amb un parell de preguntes i ràpidament es finalitzà l'assemblea.

PER SANT JORDI, PARADA DE LLIBRES A LA RAMBLA

Enguany aquesta qüestió ha anat un xic més ajustada, potser per allò de la manca de coordinació o de la manca de voluntat. Tot i que els llibres estaven a punt i els panells de l'exposició fotogràfica de les nostres activitats també, no hi hagué personal per portar la parada a la Rambla. Sort que al migdia alguns voluntaris ho feren i es muntà com cal. I durant la tarda fou una desfilada de socis i amics que s'interessaren per molts dels llibres que la Llibreria La Mulassa ens havia cedit per a la venda i també per moltes de les nostres edicions de plànols i relats de marxas i caminades. Tot i el primer entrebanc, la jornada resultà un èxit.

NECROLÒGIQUES

En el llarg període des de començament d'any fins a finals de juny ens han arribat diverses noti-

Crònica del "cotarro" talaïenc

cies necrològiques de familiars de socis ben coneguts a la nostra entitat, però segurament ni ens les han fet arribar totes o si més no en tenim només una referència sense dades. Així hem sabut que pel febrer va morir la mare del Paco Moya, actiu membre de la Secció d'Esquí. Igualment una altra activa talaïenca, la Dolors Lacasa, perdia la seva mare, enterrada a la seva vila natal. També una coneguda espeleòloga del GET, L'Àgueda López, enterrava el seu pare Jaume López Lizano de 74 anys. I un rellevant membre de la Secció de Cultura com el Xavier Capdet i la seva germana Gemma, el 16 de maig perdien la seva mare M^h Antònia Solé, de 81 anys. I finalment el passat 30 de maig va arribar-nos la notícia de la mort de l'Assumpció Torras, mare de l'Assumpta i el Salvador Baig, socis actius de la nostra Talaia. A tots els nostres socis i als seus familiars, molts d'ells també vinculats a l'entitat, els hem de fer patent la nostra més sincera condolença per la pèrdua dels parents més estimats. Descansin en pau.

RUTES GUIADES 2003 FEEC/PALAU ROBERT

Des de la FEEC (Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya) i també des del Palau Robert (Centre d'Informació de la Generalitat de Catalunya) s'han organitzat unes rutes guiades per diversos itineraris de totes les comarques. La convocatòria d'aquestes sortides, a les quals podia inscriure's tothom, estava feta a través d'Internet i el cas és que al Garraf, o millor dit, a la regió III, que és una divisió organitzativa de la FECC coneguda com a Vegueria, ens havien assignat fer de guies i d'informadors d'un itine-

El participants a la Caminada del Pla de les Palmeres davant del Mas de l'Artís. Foto: Blanca F.

rari pensat i realitzat des de Barcelona : *Passejada pel Pla de les Palmeres*.

A les 9 del matí del 8 de juny estaven convocats a trobar-se al Mas de l'Artís. Amb una escassa participació, fora dels 8 talaïencs que representaven l'entitat organitzadora, només 2 de Sitges, 1 de Sant Pere de Ribes i 4 de Barcelona feren el recorregut estipulat, entrant pel Fondo de les Oliveres i elevant-se per aquell frondós torrent fins a dalt la carena on comença el Pla de les Palmeres, i divisant des d'allí el costat penedesenc, per girar avall pel camí de tornada on ben aviat aparegué tota la panoràmica del Garraf, des de Sitges i Sant Pere de Ribes fins a Vilanova i la Geltrú i Cubelles. Passant per la barraca d'en Bruno, anaren baixant per un camí entremig de pinedes fent cap de nou al Mas de l'Artís. Un curt passeig per una matinal que tot i la minsa participació elogiaren el recorregut i les explicacions i les amables converses que tingueren amb la gent de la Talaia. Quan arribaren, l'equip de col·laboradors de

Voluntaris Forestals ens notificaren que una altra colla de Barcelona s'havia presentat molt tard, però que feien el recorregut pel seu compte.

En tot cas caldrà dir que aquesta vegada la convocatòria no ha estat un èxit, i que potser per a properes ocasions serà del tot necessari incentivar des de la FEEC una participació més important.

LA REDACCIÓ D'AQUESTA REVISTA ES REORGANITZA

Ja que dos dels principals redactors i confeccionadors de la Revista han declinat per motius familiars continuar aquesta feixuga tasca, llavors corre-cuita els altres membres del Consell de Redacció i alguns nous col·laboradors ens hem hagut de posar al dia i aprendre a maquetar i confeccionar els originals, i a més s'ha adquirit un nou ordinador exclusivament per a la Revista, alhora que s'ha reubicat i adequat el lloc on estarà el Consell de Redacció, que no és altre que la sala on hi havia fins ara la Secció d'Esquí, la qual

Crònica del "cotarro" talaienc

s'ha traslladat amb tot el seu munt d'endimarís d'esquí a la seva antiga ubicació de la primera planta. Com podreu veure en aquesta revista, ens hem vist obligats a resumir dos trimestres en un sol exemplar a causa de la moguda que ha comportat els canvis que us hem explicat. Estem segurs que comprendreu el nostre esforç editorial i de servei als socis.

EL G.E.T HA PROGRAMAT LES SEVES EXPLORACIONS PER AL 2003

Una llarga llista d'avencs han estat programats per fer-ne la corresponent visita i exploració, una mensual, i que començava el gener a l'avenc dels Pouetons, els següents a l'avenc Carbonera, a l'avenc Pla de les Bassioles, l'avenc Sant Roc-Joan Cabezas, l'avenc de Can Sadurní, l'avenc Victòria i l'avenc Castellsapera-Llest, aquest darrer durant el mes de juliol. A partir d'aquí, el 14 de setembre està previst explorar l'avenc del Daví, el 5 d'octubre el de la Codolera, el 23 de novembre l'avenc de la Crisis i finalment, el 14 de desembre, l'avenc del Club. Aquestes activitats programades han tingut i tindran el seu full de sortida per apuntar-s'hi uns dies abans. Els interessats podeu consultar els membres de la Junta del GET.

ASSEMBLEES DE LES SECCIONS DE SENDERS I DE CULTURA

Aquestes dues Seccions van celebrar la reglamentària assemblea de resum d'activitats el mateix dia, 11 de febrer, abans de la general ordinària de socis de l'entitat. Per part de la Secció de Senders es féu una àmplia exposició de totes les sortides de senders de GR, de

l'actual GR-92 Sender del Mediterrani i també del sender anomenat La Fugida de Montsegur. Es presentà a més un estat de comptes excel·lent, això sí, sense que existís una àmplia junta sinó només portada pràcticament per un parell de membres que dirigeixen aquesta activitat.

Pel que fa a Cultura també es va fer referència al seguit d'activitats que ha portat a cap aquesta Secció durant el curs, els divendres culturals, les sortides del Cicle "Coneguem Catalunya", exposicions, etc. Com a denominador comú cal esmentar que el càrrec de tresorer de les dues Seccions, a més de la de Muntanya, ha recaigut en el mateix soci Salvador Butí.

CRÒNICA DELS DIVENDRES CULTURALS

Donada la decisió del Consell de Redacció d'englobar els dos trimestres d'enguany en aquesta Revista, la crònica habitual de les activitats culturals realitzades els divendres al nostre local us la presentarem de la forma més sintetitzada possible.

Comencem doncs des de primers de gener: el divendres 10 tenia lloc la **PRESENTACIÓ DE LA XV CAMINADA POPULAR DE VILANOVA I LA GELTRÚ** als mitjans de comunicació locals. A continuació, i en un acte organitzat per la Secció de Muntanya, es presentava una excel·lent projecció de diapositives sota el títol de **LES NOSTRES SORTIDES A LA SECCIÓ DE MUNTANYA**, on es pogueren veure unes magnífiques vistes de les sortides del 2002 d'aquella secció.

Després del Pont de Sant Antoni aniríem a parar al divendres 24, on el nostre bon amic i soci **Josep Bertran**, conjuntament amb **Lluís**

Orús, presentaven **MUNTANYA HIVERNAL**, una extraordinària projecció de diapositives de muntanya hivernal on poguérem veure des de les canals centrals dels Encantats, a la Nord del Mont Perdut o el Corredor del Petit Midi (Midi d'Ossau).

El divendres 31 es realitzava una interessant Xerrada amb el títol: **CAPELLADES: la lluita per una nova cultura de l'aigua**, a càrrec de Juli Molner i dos altres membres de l'Assemblea de Col·lectius Pro Bassa Natural, en relació a **LA SOBREEXPLOACIÓ DE L'AQUÍFER CARME-CAPELLADES**, una aferrissada lluita que porten a terme un bon grup de veïns de la població de Capellades en defensa d'una anomenada "bassa natural".

I passem al febrer. El divendres dia 7, amb una conferència organitzada per les Seccions de Cultura i Senders alhora, il·lustrada amb diapositives i sota el títol de **PLANTES TÒXIQUES**, la nostra consòcia **M. Carme Barceló**, professora de Botànica de la Facultat de Farmàcia de la UB, ens oferia unes àmplies explicacions i didàctics exemples a la pantalla sobre els efectes que produeixen algunes plantes sobre la salut de les persones.

El divendres 14, i organitzat pel G.E.A.M., va tenir lloc una excel·lent projecció a càrrec del vendrellenc **Pep Forès**, company d'escalada de molts dels nostres escaladors. La projecció portava per títol **ESCALADA ESPORTIVA: L'ESSÈNCIA DE LA DIFICULTAT**, on ens mostrà com es poden superar els límits de la verticalitat amb una sèrie de vistes de les parets i vies més importants de casa nostra.

El divendres 21, en un acte orga-

Crònica del "cotarro" talaienc

nitzat per la Secció de Cultura, es féu una conferència il·lustrada amb diapositives i que fou pronunciada per la **Mireia Rosich**, directora del Museu Balaguer, en un tema monogràfic sobre **EL LLEGAT DE MARTÍ TORRENTS, CARACTERÍSTIQUES DE LA SEVA OBRA**, destacant la seva relació en el món del cinema, on havia fet cartells, anuncis i decorats, i també en moltes exposicions de quadres i frescos a diferents locals vilanovins que li han proporcionat una justa fama com a gran pintor.

Després d'un petit parèntesi per les festes de Carnaval, començarem el **mes de març** el **divendres dia 7** amb dos actes: el primer fou la **PRESENTACIÓ DE LA XLV MARXA D'ORIENTACIÓ PER DESCRIPCIÓ ALS MITJANS DE COMUNICACIÓ**. I el segon, una estona més tard, quan el nostre bon amic i soci **Josep Olivella**, professor de l'IES Manuel de Cabanyes, ens projectava i explicava les vicissituds d'un peculiar viatge: **VILANOVINS A GALÍCIA (recollida de chapapote)**, fent-nos viure en versió pròpia i directa d'ell i dels alumnes que formaven aquella expedició vilanovina les tasques d'ajuda al poble gallec en intentar reparar els danys ocasionats per la catàstrofe del "Prestige" en el medi marí, i que tanta ressonància ha tingut.

I organitzat per la Secció de Muntanya, el **divendres 14** fou **Jordi Pons** qui ens presentà una excepcional projecció, que sota el títol de **ASCENSIÓ AL CHO-OYU (8201 m)**, ens introduí a l'Himàlaia des del viatge i les visites a pobles i ciutats nepalís fins a les aventures per acostar-se des del Nepal amb vehicles cap al Tibet, on van fer un parell de jornades d'aclimatació per seguir després

cap al que se'n diu el camp xinès, on es va arribar amb tota la càrrega portada per iaks i on també van fer aclimatació, per després dirigir-se cap al camp base, a 5.800 metres. Una dura ascensió de tres alpinistes i dos xerpes, a través de tres camps més d'alçada, però que de fet només compta amb dos passos tècnics difícils equipats amb cordes. Fins a dalt el cim, a 8201 metres, van tenir un temps excel·lent, i posteriorment la baixada fou poc complicada recollint el camp III i anant a dormir al II. L'assistència en aquella muntanya era massiva i van comptar prop de 200 persones en una expedició que els protagonistes van fer en 20 dies. Unes excel·lents diapositives de la projecció van ser premiades amb càlids aplaudiments.

El **divendres 21** fou de nou el protagonista el polifacètic i conegut **Oscar Martí i Bruna** qui ens mostrà com va realitzar algunes pel·lícules dels anys 60, de seqüències molt divertides, amb la projecció i explicació d'algunes d'elles en una sessió que portava per títol **RECORDANT EL CINEMA AMATEUR**, pel·lícules realitzades en el seu dia per **Ramon Saumell** i premiades moltes en certàmens nacionals i internacionals.

Mentre que el **divendres 28** era una conferència organitzada per la Comissió de Medi Ambient, que comptà amb la presència de **Martí Boada**, professor de Ciències Ambientals de la UAB i conegut activista mediambiental, que sota el títol d'**EXCURSIONISME I CANVI GLOBAL** ens exposà les seves opinions sobre un munt de qüestions potser simptomàtiques d'un canvi però que resultaven un xic disperses. Tot i això ens féu notar moltes contradiccions existents, com la no signatura del compro-

mís de Kioto pels EUA quan ells són precisament els qui emeten el 23 per 100 de diòxid de carboni, evidentment en un lloc on el consum per càpita és de 200.000 kcal/diàries de mitjana, a diferència de casa nostra on la "petjada ecològica" és de 30.000 kcal/dia, i així ho fan constar els científics catalans, sobretot en l'increment de la temperatura. Amb un munt d'exemples més, Boada va passar a relacionar l'excursionisme amb la sostenibilitat, dient l'important paper de denúncies constants de les malifetes al medi natural i promovent l'ús culte de la natura, convidant-nos a no abandonar mai l'esperit crític per protegir la gran biodiversitat del nostre país.

Entrarem al **mes d'abril** i el **divendres 4** fou presentat a la sala d'actes un treball de recerca de segon curs de Batxillerat realitzat per la **Mercè Bertrán**, una alumna de l'IES Manuel de Cabanyes i que sota el nom de **LES REVISITES EN TEMPS DE SILENCI** ens mostrà un excel·lent treball que feia completa referència al Butlletí de la nostra entitat. Presentaren l'acte l'Antoni Ordovàs, soci fundador i l'Àngels Parés, historiadora i tutora d'aquest treball de recerca.

El **divendres 11** era un col·loqui sobre **MOSSÈN CINTO, EL BERGUEDÀ, EL PEDRAFORCA I EL PI DE LES TRES BRANQUES**. Es tractava de la presentació d'un llibre d'en **Ramon Felipó** sobre un tema prou conegut no només pel seu significat històric sinó també perquè ho hem pogut contemplar moltes vegades anant d'excursió. Es tracta de la relació de **MOSSEN CINTO I EL PI DE LES TRES BRANQUES**. L'autor ens explicà de forma exhaustiva i rigorosa tot

Crònica del "cotarro" talaienc

un munt d'històries i interpretacions allunyades de la mitologia que ha envoltat el Pi, i considerant aquell llibre una aportació més al Centenari de Verdaguer, establint sobretot aquesta relació pel seu poema de 1888 "Lo Pi de les Tres Branques". A part de l'autor de llibre, també hi intervingué la M. Carme Barceló, professora de Botànica a la Facultat de Farmàcia de la UB, per la seva aportació pel que fa a l'espècie a la qual pertany el famós Pi del pla de Campllong, prop de Berga.

Passada la Pasqua, el **divendres 25** s'inaugurava una interessant exposició de fotografies d'en **Jordi Mir i Neus Bòria**, de l'Associació d'Amics de Sant Jordi, que organitzada per la Secció de Cultura portava per títol: **SANT JORDI A CATALUNYA (llocs de devoció i fonts)**. L'exposició s'encetà amb un senzill parlament de Jordi Mir on feia un exhaustiu recorregut per santuaris, ermites, llocs emblemàtics, edificis i també fonts que es coneixen per la seva advocació a Sant Jordi i que es troben repartits per la nostra extensa geografia. L'exposició va estar oberta al públic fins al 16 de maig. Amb motiu de l'exposició es va editar un tríptic on hi havia la relació de les obres exposades. I amb això arribàvem al **mes de maig**. El **divendres dia 9**

comptàrem amb un nou i excel·lent capítol de les projeccions de diapositives del **Josep Bertran i el Lluís Orús**, una col·lecció que porta per nom **CRESTES DEL PIRINEU III** i que ens visualitzaren les muntanyes de Perdiguero, Gours Blanc i tota la carena, Seilh dera Baquo, Clarabides, Gias, crestes de roca i neu que assoliren en diverses èpoques.

El següent **divendres dia 16** en **Francesc Plans Mateu** ens va oferir un reportatge fotogràfic de bona part de **BOLIVIA** així com dels seus habitants: Santa Cruz, Sucre, Potosí (ciutat minera), el Salar de Uyuni (una extensió desèrtica de sal tan gran com mitja Catalunya), Runenabaque (punt exacte on acaben els Andes i comença l'Amazonia) i finalment La Paz (la capital més "alta" de tot el món, esgraonada entre 3200 i 4200 m d'altitud).

I passàrem al **divendres 23**, on el **Jesús Santacana** ens feia un passi de diapositives que ens recordaren de nou aquells camins i muntanyes de **LA RUTA DE LA PAU**, on poguérem veure Gandesa, la Serra de Cavalls i Prat de Comte, Corbera, la Fatarella, Bot, Batea, etc., escenaris de múltiples batalles de la nostra guerra civil.

El **darrer divendres de maig, dia 30**, era en **Josep Antoni Herrera**, Biòleg, qui ens presentava **LES**

ILLES AÇORES, en una projecció de diapositives comentades amb profusió de detalls i rigor i que va fer les delícies de la quantitat de socis que omplien la sala, sorpresos i meravellats de l'exuberància d'aquelles illes atlàntiques.

Encetàvem el **mes de juny**: el **divendres dia 6** la Secció de Muntanya ens ofería la presentació de les seves darreres sortides a la Penya Montañesa (Sobrarbe), al Comanegra, Garrotxa, i la travesa al Montsià, entre d'altres, a través de la projecció de diapositives realitzades per alguns dels seus membres.

I amb això s'arribava gairebé al final de juny. El **divendres dia 13** comptàvem novament amb la col·laboració d'en **Ramon Saumell**, que ens ofería una projecció sobre **BESTIARI FANTÀSTIC DE CATALUNYA**, uns bons entremesos amanits a més amb la desfilada colorida dels carnivals d'un poble brasiler. Per al divendres següent dia 20 estava programat **ELS CAMINS DE MUNTANYA A DEBAT**, organitzat per la Comissió de Medi Ambient de l'entitat, però a darrera hora van sorgir imprevistos i es va anunciar el seu ajornament. Amb tot això, doncs, es dona per acabada aquesta ressenya dels divendres culturals dels dos primers trimestres de l'any.

SENDER DEL MEDITERRANI GR-92

CASTELLÓ D'EMPÚRIES EL CORTALET SANT PERE PESCADOR

4ª etapa: Castelló d'Empúries – La Muga – Cortals d'en Fages i d'Avinyó- El Cortalet – Aguait de Matà - Platja - Sant Pere Pescador; 9 de febrer del 2003; 97 participants; 13,415 km

Avui som un gran nombre de participants, l'etapa no és gens llarga i a més molt planera i també compta amb l'al·licient de resseguir una part del Parc Natural dels Aiguamolls de l'Empordà. Bo i resumint: una amable passejada per la plana empordanesa, entre els rius Muga i Fluvià.

A les 6 del matí sortim de Vilanova amb un parell d'autocars que ens porten de moment fins a l'Àrea de l'Empordà on esmorzem. Una mitja hora després enfilem novament la carretera per arribar-nos a Castelló d'Empúries, on iniciarem la caminada ja que s'ha decidit neutralitzar el tram Urbanització Almadrava-Roses-Castelló d'Empúries perquè és un tram urbà i per pista asfaltada.

Arribats doncs a Castelló d'Empúries sobre de 10 del matí, fem una breu visita a aquesta bonica vila comtal, famosa sobretot per la seva església de Santa Maria, anomenada per alguns com la catedral de l'Empordà, dins la vila vella, i que és, després de la catedral de Girona, l'església més important de les comarques gironines, començada a construir al s. XIII tot aprofitant el lloc d'una església romànica consagrada el 1064 i de la qual l'únic vestigi que en queda és la base del campanar. La seva edificació va durar fins a finals del segle XV. Visita ràpida i fotografies del seu interior i exterior, la magnífica façana gòtica i la seva torre-campanar d'estructura romànica.

Acabada aquesta breu visita al nucli antic de la vila, el grup de caminaires ens reunim novament per iniciar el trajecte d'avui quan són aproximadament dos

Església de Santa Maria. Foto: Blanca Forgas

quarts de 10 del matí. El dia es presenta assolellat però un xic calitjós tot i que permet distingir una mica el cim del Canigó i els seus voltants ben emblanquinats. Passats uns rentadors públics el GR travessa la població fins arribar a l'antiga carretera de Roses i després creua pel Pont Nou sobre la Muga. Mirant riu amunt podem contemplar el pont vell de 7 arcades (cada any se'n feia una, més gran o més xica segons l'anyada). Passat el pont continuem per un costat de la carretera comarcal C 260 de Besalú a Roses, i mentre anem fent via i badoquegem entremig les parades d'un mercat d'antiguitats, entronquem amb la carretera GEV-6216 a Sant Pere Pescador. Després de seguir un camí veïnal asfaltat paral·lel a la carretera Besalú-Roses, deixem finalment aquest embolic de carreteres i rotondes per agafar ja decididament l'indicador cap al

El pont Vell sobre la Muga. Castelló d'Empúries. Foto: Josep Blanes

Cortalet. Aquesta pista, ampla i fressada, plana fins a la saturació, ens portarà al Cortalet o Centre d'Informació del Parc dels Aiguamolls de l'Empordà. Travessem sense presses aquesta fèrtil plana alt-empordanesa, amable, relaxant, generosa en paisatge fins a l'infinit. Avui anem sobrats de temps i ens ho prenem amb calma. Passem pel Cortal d'en Fages i poc després pel Cortal d'Avinyó, magnífics edificis que destaquen entre la plana.

Una hora després d'iniciada la caminada, arribem al Cortalet, el centre d'informació del Parc Natural dels Aiguamolls de l'Empordà. Després d'un breu reagrupament i visita al centre, el GR continua l'itinerari per la Massona, un dels itineraris pedestres que hi ha a la Reserva Natural Integral de les Llaunes (o Llacunes). Aquí les càmeres fotogràfiques dels nostres caminaires no pararan de disparar: nius de cigonyes a dojo i altres aus, fauna que podem observar des dels diversos punts que hi ha al recinte, això sí, amb molt de cautela i silenci... que ja és difícil entre tanta colla! Espectacular observatori Senillosa, a uns 20 m d'alçada. Ja hi som tots, a dalt. La vista és esplèndida sobre aquesta immensa plana i fins a la costa propera.

Tot mirant i observant anem fent via fins arribar a la porta de sortida de la Reserva Natural Integral, davant un càmping. Passada una comporta, que controla el nivell d'aigua de la reserva, fem cap a l'Aguait de Matà i voregem el càmping fins a la platja propera, on hi ha una torre d'observació des de la qual la pers-

Camí del Cortalet. Foto: Josep Bienes

pectiva de l'extensa zona de llacunes salobres és important. Aquí el GR segueix per la platja cap al sud, tot deixant ja l'itinerari del parc. El temps és esplèndid en aquest diumenge assolellat de febrer i és una veritable delícia caminar sobre la sorra de la platja deserta de masses estiuenques i amb vistes panoràmiques sobre la badia de Roses.

Travessem per un pont llevadís i anem vorejant la urbanització aturada de Fluvià Marina, i després de girar en direcció sud-est continuem fins a tocar el riu Fluvià, riu que anirem resseguint una bona estona pel seu marge esquerre, primer entremig d'uns canyissers i després entre fileres de pollancre, un itinerari plaent de debó.

Des del marge del riu comencem a albirar el proper nucli de Sant Pere Pescador, situat al sector

litoral de la comarca, al centre de l'ampí golf de Roses, on la plana empordanesa entra en contacte amb el mar i és aquí on acabarà el nostre recorregut d'avui. Abans de retrobar-nos, però, tota la colla, alguns haurem d'esperar una certa estona ja que hi ha hagut alguna confusió pel que fa al lloc de trobar els autocars davant el Centre Cívic del nucli de població. I és que malgrat les recomanacions de la Junta (!!!) de no perdre mai el contacte visual entre els senderistes sempre n'hi ha algun que 'es perd de vista' o simplement es despista, cosa molt normal entre els caminaires. Tot plegat res d'alarmant. Així que reunits tots novament i ja dalt de l'autocar, emprendem camí cap a Roses on està previst dinar, ja que aquí, a Sant Pere Pescador, tot i la seva economia basada en la pesca i el turisme dels darrers anys, no hi ha gaires serveis, si més no, no tants com a Roses, evidentment.

Arribats a Roses cadascú es busca la vida com pot. Alguns de restaurant i d'altres, amb les carmanyoles i entrepans corresponents, instal·lats a l'esplèndid passeig de la badia de Roses, contemplant el mar, com si vinguéssim de secà i no l'haguéssim vist mai. Enamorats de la muntanya, sí, però el mar, que no ens el treguin pas!

Aproximadament a les cinc de la tarda, novament dalt dels autocars, reprenem el camí cap a Vilanova on arribarem sobre les vuit del vespre. Ha estat una caminada, millor dit, un passeig ben aprofitat.

Blanca Forgas

Un niu de cigonyes. Foto: Josep Bienes

SENDER DEL MEDITERRANI GR-92

SANT PERE PESCADOR

L'ARMENTERA

EMPÚRIES - L'ESCALA

5a Etapa: Sant Pere Pescador - Riu Fluvial - L'Armentera - Cinclaus (GR-1) - Mas de Ca l'Eugasser - Muscleres Grosses - Empúries - Platja de la Creu - L'Escala.

9 de març de 2003; 85 participants; 12,420 km.

Els autocars com sempre, puntuals a la cita, ens esperaven a la plaça de l'Estació. Mentre, els i les xerrameques de torn s'entestaven en desvetllar-nos la son als qui anàvem mig adormits, i la tertúlia durà fins que algú cridà: tothom amunt que marxa l'autocar! I som-hi, primer a recollir més gr-istes a Canyelles, i una mica més tard a l'àrea del Llobregat, i a clapar s'ha dit fins que ja entràvem a l'àrea del Gironès i un enèrgic despertaaat Pitu !! de la meua dona em va fer agafar la bossa de l'esmorzar i cap a la cafeteria a beure i mastegar quelcom.

Però de seguida tomem cap al vehicle que en un tres i no res ens diposita al tranquil poble de Sant Pere Pescador, on en aquella hora del matí del

Els masos de Cinclaus. Foto: Josep Blanes

diumenge encara no hi havien posat els carrers. Ben aviat la cridòria pels carrers de la gent talaienca començà a animar l'ambient, tot i que passat el pont damunt el Fluvial faríem cap a la rotonda per deixar-la tot seguit i acostar-nos a la riba del riu, tot seguint

per una pista paral·lela. Fins a aquell lloc el riu era navegable i fins i tot tenien el seu Club Nàutic ple de barques per posar proa cap al mar. Però a nosaltres, que no navegàvem, se'ns presentà un paisatge molt agradable, farcit de vegetació de ribera que amb l'aigua quieta i amb la mitja boira que despenia el riu donava una veritable sensació de placidesa, només interromput pel vol d'algunes aus i evidentment, per la xerinola de la nostra nombrosa comitiva. Traspassàvem també una zona d'esplai que portava per nom Parc Forestal El Riu i que pel que vàrem veure era condicionat per anar de picnic.

Més enllà deixaríem el paisatge bucòlic per dirigir-nos cap al poble de l'Armentera, un nucli habitat que pel seu aspecte semblava d'estiuig o de segona residència. Travessaríem el poble sense cap preàmbul i després d'un petit reagrupament seguiríem la pista que entremig de camps conreats ens acostaria a un lloc pel qual ja havíem passat el maig del 98. Es tracta del nucli rural i agrícola de

Un mirador arran de mar, al passeig d'Empúries, prop d'on arribà la flama olímpica del 1992. Foto: Josep Blanes

Cap a l'entrada d'Empúries. Foto: Blanca Forgas

masos de Cinclaus, on el GR-92 conflueix amb el GR-1, que com recordareu els gr-istes amb més constància també finalitzava a Empúries. En aquest indret de Cinclaus ens permetérem fer un ampli reagrupament i retratar des de l'antiga porta de la muralla o el rellotge de sol de la masia principal fins a l'ermita de Santa Reparada o si no les rosses gallines d'un galliner d'un altre mas proper a l'ermita.

I seguim el camí cap a Empúries. Carretera, trencall, bifurcacions i uns quants minuts més i passem pel mas de Ca l'Eugasser, una restaurada edificació que deu haver abandonat la pagesia per convertir-se en segona residència. Una estona més i ens acostem a Sant Martí d'Empúries (Palaià Pólis), però el deixem de banda i seguim cap a la dreta per un magnífic passeig que voreja la costa entremig de pins i que ens portarà cap a les ruïnes i conjunt arqueològic de Neà Pólis o ciutat nova d'Empúries. I com que anàvem sobrats de temps, abans de la visita del jaciment arqueològic varem fer un reagrupament parcial davant les Muscleres Grosses, a tocar del lloc on desembarcà la flama olímpica l'any 92. I per contribuir al record olímpic la Neus ens féu un exhibició de natació davant els companys gr-istes, en unes tranquil·les i claríssimes aigües però que la freda temperatura del mar no li permeteren perllongar massa estona.

Després de passejar vora el mar ens decidim finalment a empassar-nos la ració de pedres històriques i a

l'entrada del recinte muntem el numeret dels descomptes per visita col·lectiva o pel personal jubilat, fins que després del regateig, tothom amb el tiquet a la mà, cap a dintre!

I entràrem a la ciutat grega per la porta de la muralla meridional i seguint el fulletó que ens varen facilitar, entremig de murs veuríem el temple d'Asklèpiós, amb estàtua inclosa i consagrat al déu de la medicina. Més enllà els filtres de l'aigua mitjançant àmfores i les cisternes, i així la casa d'atri o també el que deuria ser una factoria de salaons, i restes del sistema de clavegueres i els que portaven l'aigua. Més avall quedava el que fou l'Agorà, on diuen que hi havia el centre de l'activitat política i social de la ciutat, i més racons quedaven per veure, perquè molts ens anàrem a veure el Museu d'Arqueologia de Catalunya d'Empúries, i previ pagament de l'entrada poguérem recórrer tota la història i tota l'evolució d'un dels més importants jaciments arqueològics i del qual només s'ha excavat un 25% del conjunt tot i haver començat les excavacions el 1908.

Després, com que el temps disponible anava minvant, alguns començaren a fer camí cap a L'Escala, mentre altres continuàrem amb la visita ara de la ciutat romana, més enlairada que la grega i dominant tot el conjunt. Tot i que poguérem veure els Domus o cases romanes, ens trobàrem amb els mosaics que decoraven el terra de les habitacions importants totalment coberts de la capa de sorra que li posen per a protegir-los de les inclemències de l'hivern. Perdut bona

part de l'interès en no veure els mosaics, seguiríem ràpids per la zona del Fòrum, centre polític, social, religiós i econòmic dels romans i també veuríem la Basílica i Cúria d'administració política i judicial, i els temples augustal i el capitolí i ja en direcció a la sortida deixàrem de banda la Tabernae o supermercat de l'època. Sortiríem per una porta que semblava un gran esvoranc a la muralla per on sortien els carros i on deixaren marcades a les roques les seves roderes. Per aquesta porta també es troba esculpit en un dels carreus del costat esquerre un curiós símbol fàl·lic, demostració de força i prosperitat. I som-hi cap a L'Escala.

Pel passeig costaner i entremig de pinedes, passàrem per la Platja de la Creu pel costat de la casa del Gavià i ben aviat entràrem a les primeres cases de la vila tocant a la Platja del Rec, i tot seguit una bona colla ens instal·làvem tocant al mar en un rocam lluny de la Punta per dinar allí al damunt, amb un sol esplèndid i acompanyats de la remor de les onades. Altres preferiren anar de restaurant per al final, i després de prendre cafè tots plegats, anar a buscar els autocars i tornar cap a casa sense gaires problemes de trànsit. Una curta però agradable sortida i un sector més realitzat del GR del Mediterrani.

JOSEP BLANES

Ruïnes d'Empúries. Una cisterna de la zona grega i els filtres d'àmfores. Foto: Josep Blanes

SENDER DEL MEDITERRANI GR-92

L'ESCALA

CASTELL DE MONTGRÍ

TORROELLA DE MONTGRÍ

6ª etapa: L'Escala (Cala Montgó)
- Punta Ventosa - Coma Llobera -
Montplà - Castell de Montgrí - To-
rroella de Montgrí; 6 d'abril de
2003; 91 participants; 14 km aprox.

Ja hi tornem a ser. Sis del matí a la Plaça de l'Estació d'aquest diumenge d'abril que promet també ser assolellat. Noranta-un senderistes ben disposats a reprendre el GR que havíem deixat a l'Escala, després de visitar Empúries. Avui, però, la ruta no és tan curta ni tan planera com les anteriors. Hem d'assolir el cim on hi ha el castell de Montgrí, situat a 297 m, i el trajecte fins al final és una mica llarg, per això la Junta (!!!) ha decidit també aquest cop neutralitzar el tram semiurbà que travessa l'Escala i començar la caminada a la Cala Montgó, uns sis quilòmetres més enllà de la població.

Ens aturem a esmorzar a l'Àrea de la Selva i després reprenem el viatge amb autocar fins a l'Escala, però com dèiem, no iniciem la ruta a la mateixa població sinó una mica més

Penyassegat sortint de Cala Montgó. Foto: Blanca Forgas

enllà, en un punt de la carretera que porta a la Cala Montgó.

Comencem la caminada aproximadament a dos quarts de deu del matí d'aquest lloc privilegiat pel costat de garbí pel Camí de Ronda. Un

sol tebi, aïret de tramontana. Al fons, un Pirineu blanquíssim de neu sota un cel blau i nítid com poques vegades hem trobat. Un quilòmetre i mig a ran de l'estimball —on cal anar amb molt de compte— i amb la remor del mar sota els peus. Tram mediterrani i muntanyenc al mateix temps. Sentor d'herbes aromàtiques ... Ens vénen a la memòria les Cançons de Rem i de Vela d'en Josep M. de Sagarra:

*Bon dia, bellugueig, i blau marí,
Platja i sorra calenta,
Alga, escardot, fonoll i romaní,
I ruda i menta.
Perfum de les muntanyes i del mar.
Sol rabiós, bon dia:
Sol que no deixes obrir bé l'esguard.
Aigua del mar, cridòria i alegria...*

Quina joia de paisatge! Caminem amb alegria i una mena d'exaltació i sense parar de fer fotografies. Baixem a una primera platja de còdols i després de travessar una torrentera continuem vora el mar però ja per terreny més obert. Després de les restes d'una fortificació pugem per una petita vall fins arribar al Mirador de

Una vista de tota la Cala Montgó. Foto: Blanca Forgas

Punta Ventosa, impròpiament anomenat Punta del Milà, amb restes de bateries de costa. Aquí hi ha un breu reagrupament. La panoràmica del litoral ara és impressionant, amb vistes a la cala Montgó i els durs espadats de la costa del Montgrí. I sempre, com a teló de fons, el nevadíssim Pirineu.

Després del reagrupament prenem una pista cara sud-oest que s'allunya del coster pel mig d'una atapeïda pineda i poca estona després arribem a prop d'una base militar abandonada. En aquest punt hi ha una mica de confusió de relat i algun grupet agafa camins diferents però al final ens tornem a trobar a prop de la Coma Llobera (a uns 100 m alt), punt baix del camí, que deixa el pla i comença a pujar suaument per un tram cobert bàsicament de boscos de pins. Resseguim les cases de la urbanització de la Torre Vella i fem cap a una esplanada.

Ara deixarem la pista i agafarem un camí de pujada, una pujada que cada cop esdevé més redreçada ja que el sender ataca de front el proper Montplà, que amaga el ja imminent Montgrí, però encara ens ho farà suar. L'aire de tramontana que bufava de bon matí ara ha esdevingut un vent que cada cop es fa més i més fort i fins i tot fa trontollar i perdre l'equilibri a més d'un caminador mentre ascendim fortament per sender pedregós. El paisatge s'eixampla per moments. Si ens girem enrere podem distingir ben bé la costa, amb l'Estartit proper i les illes Medes i la desembocadura del Ter. Continuem pujant amb força contra el vent que ens ve de cara. Prop de les roques del cim del Montplà deixem un sender a la dreta que ens portaria a l'ermita de Santa Caterina i a Belcaire. Passem a ran d'una caseta de bombers. Ja som a 315 m alt.

Travessem el cim del Montplà, un dels tres que juntament amb la muntanya d'Ullà i el Montgrí formen el massís d'aquest darrer nom. Cap al nord, la plana alt-empordanesa s'estén fins a l'Albera i al sud la plana baix-empordanesa s'allarga fins al massís de Begur. Bonica panoràmica de camps conreats com un mosaic en aquesta amable plana del Baix Empordà que contrasta amb la duresa del terreny per on estem passant. Baixem al coll entre el Montplà i el Montgrí i seguim de dret en direcció al castell que ja veiem a prop, però per arribar-hi ens caldrà una bona 'sifonada'. La pujada al castell és

Davant nostre, el castell de Montgrí. Foto: Blanca Forgas

sobrada i grimpadora, molt divertida, tot i que el fort vent fa que sigui una mica molesta. Al final però, arribem tots els caminaires, els darrers quan són gairebé dos quarts de tres de la tarda, i encara hem de dinar. Ho fem doncs arrecerats a les parets del castell de Montgrí -avui no hi ha restaurant!- punt de referència típic del límit entre l'Alt i el Baix Empordà, mirador privilegiat a 297 m alt, i més en un dia com avui amb un cel net i escombrat pel vent de tramontana, nord-oest, és a dir, per l'altre vessant, aquest ni de bon tros tan sobtat com l'anterior.

Arribem al coll de la Creu (199 m alt). Per la dreta veiem el camí que porta a Santa Caterina però nosaltres anem pel de l'esquerra, en direcció a Torroella de Montgrí, el nostre destí. Sempre de baixada i en direcció sud, entrem finalment a les primeres cases del poble de Torroella de Montgrí pel

Camí de les Dunes i el carrer de Fàtima, fins arribar al Passeig de Catalunya.

Encara ens queda una estona lliure abans de tornar a l'autocar. Ens pertoca doncs anar a fer un cafetó i un tomb per la vila, que té força atractiu, amb carrers antics i edificis de gran valor, reminiscències de la seva condició de vila reial amb veïnatge amb el comtat d'Empúries: carrer Major, Plaça de la Vila, porticada, lloc on va néixer i morir el compositor de sardanes Vicenç Bou i diuen on es ballà la sardana llarga per primera vegada, el carrer de l'Església i el Passeig i el Portal de Santa Caterina dins l'antiga muralla... S'ha fet l'hora d'anar a trobar els autocars. A les cinc de tarda prenem la ruta cap a Vilanova mentre diem adéu amb la mirada posada a l'enlairat i ventolejat castell de Montgrí, la nostra fita d'avui.

Blanca Forgas

Baixant del Montgrí. Coll de la Creu. Foto: Blanca Forgas

SENDER DEL MEDITERRANI GR-92 TORROELLA DE MONTGRÍ GOLA DEL TER - MAS PLA FONTCLARA-PALAU-SATOR

**7ª etapa: Torroella de Montgrí –
Gola del Ter – Mas Pla – Can Bac
- Fontclara – Palau-sator ; 11 de
maig del 2003; 100 participants ;
18,800 km**

Ha passat un mes de l'anterior etapa i el record de la duresa del terreny i del vent tramuntanal tot pujant al castell de Montgrí ja queda lluny. Conquerit ja el massís del Montgrí, les tropes gr-istes talaïenques avancen implacables cap al sud. Avui som 100 els participants, uns quants més que en l'anterior etapa. I és que la d'avui és molt i molt planera. A més, en comptes de seguir l'etapa oficial que seria Torroella de Montgrí – Bagur, de 22 km, considerada per la Junta (???) un pèl massa llarga, s'ha pensat combinar-ho amb el traçat d'un PR i ens desviarem cap a Fontclara i Palau-sator, a més d'arribar-nos a la desembocadura del Ter, un recorregut com diem totalment pla que travessa la zona dels aiguamolls de Pals ocupats, en part, per camps d'arròs.

"Desembarquem" a Torroella de Montgrí. Foto: Blanca Forgas

Sortim de Vilanova com en anteriors ocasions a les 6 del matí i ens aturem a esmorzar a l'Àrea de la Selva, i també, com en anteriors etapes, ens trobem amb els companys senderistes de Sant Pere de Ribes, que segueixen el mateix re-

corregut tot i que ells van un xic més avançats, cosa que ens afavoreix perquè així ens poden avisar i prevenir dels possibles inconvenients o entrebancs. Després d'esmorzar continuem carretera enllà fins a Torroella de Montgrí, inici de l'excursió, i ho fem puntualment, a un quart de deu del matí.

Com en les darreres etapes, el sol lluu de valent ja en aquesta hora del matí amb una mica de calitja. Avui no veiem la neu. Comencem l'etapa a l'extrem sud de Torroella i anem per la carretera de Pals en direcció al riu Ter, que travessem per deixar la carretera. Lluny i enlairat veiem el conegut castell de Montgrí, imatge que tindrem present gairebé en tot el recorregut des de diferents perspectives. Seguim aigües avall una bona estona i després paral·lels a un canal prop del camí. Comencem a albirar la desembocadura del Ter amb una magnífica panoràmica.

El riu Ter en primer terme i al fons el massís del Montgrí i el Castell. Foto: Blanca Forgas

Sobre tres quarts d'onze arri-

berm a la Gola del Ter, des d'on podem gaudir de la magnífica panoràmica de les Illes Medes. Ens arribem a la línia de costa i la colla es reagrupa, moment que alguns aprofiten per fer un bany de peus a trenc d'onada. N'hi ha que no en té prou amb els peus i s'hi posa amb tal afició que fins i tot es remulla fins a la cintura... Millor, així es va més fresc!

Deixem el tram sorrenc i seguim endavant en direcció a les antenes de l'antiga ràdio Liberty. A prop d'un càmping, deixem el camí que vorejava la platja i ens endinsem a l'interior fins que desemboquem a la carretera d'accés al Mas Pinell. Continuem una certa estona per asfalt i ciment. Passem per les proximitats del Pinell de Dalt, un gran caseriu enlairat, i aproximadament a tres quarts de dotze arribem al mas Pla, lloc d'un altre "teòric" reagrupament.

Deixem finalment la carretera. Un pal indicador ens diu que Fontanilles queda a uns 6 km. Tot passant per entremig de camps d'arròs que hi ha a les rodalies de Pals, anem a sortir al cap d'una estona al camí d'accés al Molí de Pals. Prop de la carretera que va cap a Palau-sator i Peratallada, que deixarem, passem a ran de les instal·lacions d'una curiosa granja d'estruços. Continuem fent camí i travessem l'indret conegut com l'Estany de Pals.

En una cruïlla deixem el camí que portaria a Pals i seguim en direcció a Fontclara i Palau-sator. Passem per un nucli de masies entre les quals hi ha can Bac, antic casalot reconvertit en restaurant, i desemboquem a la carretera que mena a Peratallada, que travessarem per continuar endavant cap al poble de Fontclara, on fem un altre reagrupament a l'entorn de la font-abeurador que hi ha al mig del nucli habitat, entre l'església, edifici romànic suposadament del segle XI i la Casa del Prior, gran edifici de planta rectangular que hom data del segle XV o XVI.

Refrescats i sadollats del nostre assedegament, deixem la vila de Fontclara per anar a trobar la carretera que ens ha de portar a Palau-sator, on arribarem xino-xano cap a les dues de la tarda i on finalitza

Arribada a la gola del Ter. Al fons les illes Medes. Foto: Blanca Forgas

l'etapa d'avui. Una etapa planera, amb un paisatge sense pretensions però amb diversitat, bonic i harmoniós, potser un xic monòtona per tanta pista i asfalt en un dia tan calorós. Ara ens toca dinar i cadascú s'ho munta al seu aire, com sempre, de restaurant, o bé al voltant d'una curiosa font-abeurador, o en algun recer ombrívol qui el troba, perquè el sol es calfa de valent.

Abans de deixar Palau-Sator qui més qui menys fa un tomet pels seus antics carrerons d'aspecte feudal, amb un recinte murallat presidit per la torre del castell. En destaca el carrer del Portal, entre la plaça i el portal de la Torre de les Hores, anomenada així perquè des de molt antic s'hi col·locà el rellotge públic.

Havíem quedat per sortir a les 4 de la tarda cap a Ullastret per visitar el seu poblat ibèric, i com ha passat altres vegades els addictes al dinar de restaurant fan endarrerir l'horari de sortida. Tot i el retard, però, i després de l'esbrancada corresponent i anunciada, encara ens queda temps finalment per anar a Ullastret tal com estava previst, un indret molt interessant, un dels poblats ibèrics més importants de Catalunya. El més notable són les muralles, formades per torres troncocòniques i rectangulars unides per llenços de mur formant angles i racons. Anem passejant una estona tot mirant i observant el seu interior excavat, els carrers empedrats, les cisternes hel·lenístiques i les moltes sitges i

ens arribem fins a la part alta del puig, l'acròpolis, on hi ha les restes d'un temple pagà, i vora seu, aprofitant la nau de la capella de Sant Andreu, avui dia sense culte, hi trobem les instal·lacions del Museu Monogràfic d'Ullastret.

Després d'una estona de calma i relaxació tot gaudint d'aquest indret mentre va caient la tarda sobre la plana empordanesa, tota la colla retornem als autocars que ens portaran ja decididament cap a Villanova on arribem a l'hora prevista, un quart de nou del vespre. Una etapa més i a esperar la propera d'aquest GR-92, que serà ja segurament passat l'estiu.

Blanca Forgas

Carrer de Palau-Sator. Foto: Blanca F.

EL MONT

1 de juny del 2003

El santuari de la Mare de Déu del Mont és un d'aquells llocs que en un programa d'excursions amb el

nom de "Coneguem Catalunya" no hi pot faltar, però per moltes raons hem hagut d'esperar a la 43a edició per anar-hi.

Amb la seva situació, amb esplèndides vistes, és una referència en el paisatge de l'Empordà i de la Garrotxa. A més, aquest any, a les acaballes de la celebració de l'any Verdaguer, teníem un motiu a afegir, donada la vinculació del lloc amb el poeta i especialment amb el poema Canigó.

Així doncs, aquest primer de juny del 2003, un dia particularment calorós, hem resolt aquesta petita mancança que teníem en el nostre historial.

L'itinerari escollit -i que es pot veure descrit a continuació- s'inicia i finalitza a Beuda, on els participants en la part més turística de l'excursió van poder veure l'església romànica i la magnífica pica baptismal, a part d'una interessant i completa visita a Besalú.

En la seva primera part l'itinerari transcorre principalment sobre pistes i va ser força dur si tenim present la forta calor que feia. No obstant, l'estratègica font d'Espinau va donar noves forces i ànims.

Van ser un bon grup, concretament 51 excursionistes que van sortir de Beuda, encara que algú va tornar abans d'hora i algú més va aprofitar un cotxe que baixava del Santuari.

L'itinerari seguit és molt interessant, la primera part, si bé transcorre majoritàriament per pistes, disposa d'unes vistes molt boniques sobre el santuari, les diferents masies, i les cingleres que es precipiten sobre el barranc que ens porta fins a Espinau. Posteriorment s'endinsa en el bosc i es transforma en un corriol

Poc després de Beuda, pista amunt. Davant nostre, els cingles dels Castellets Foto: Blanca Forgas

Descansant al Coll de Joncanat, a 890 m, alt. Foto: Blanca Forgas

bonic i ombrívol que ens porta fins al coll de Joncanat i després, tot zigzaguejant, fins a dalt el Santuari.

El coll de Joncanat és un indret molt interessant que si no fos pel constant soroll de les serres que talen bosc seria idíl·lic.

La visita al Santuari (els dijous està tancat) i la vista des del qual podem gaudir és de primera magnitud (si el dia és clar, és clar!).

La baixada també és per corriols amb algun tram curt de carretera, però amb la molt interessant visita al monestir de Sant Llorenç de Sous, molt restaurat, i la parada obligada a la font de Rocapastora, a peu de cingle i de carretera, amb aigua abundant, fresca i bona i situada en el moment precís.

Poc després de la font, s'inicia una forta baixada fins a Beuda, sempre per un corriol ombrívol i ben marcat.

A l'horari de l'itinerari s'hi han acumulat els temps de parada que evidentment són orientadors ja que una bona estona de reflexió a Joncanat, una visita entretinguda al Santuari i a Sant Llorenç, i un descans per meditar i fer-la petar a la font de Rocapastora són totalment recomanables.

A Sant Llorenç també hi ha una font, però raja poc.

ITINERARI DE L'EXCURSIÓ

Temps total	Temps parcial
0 h 0 mi	0 mi
Sortim de la carretera de Besalú a Beuda en un revolt, una mica abans d'arribar a aquesta població, per una pista asfaltada on hi ha uns contenidors i un cartell que indica la xarxa de pistes de la zona.	
0 h 2 mi	2 mi
Font, ben arranjada i amb aigua abundant i bona, on podem carregar la cantimplora. La necessitem!! La pista continua, ara es de terra.	
0 h 5 mi	3 mi
Deixem una pista a la dreta que porta a Can Xalaio.	
0 h 8 mi	3 mi
Veiem una torre, el camí gira a la dreta i després a l'esquerra.	
0 h 12 mi	3 mi
Passem prop de la casa de Can Coll de Jou.	
0 h 18 mi	6 mi
Arribem a una cruïlla, anem cap a la dreta en direcció a Espinau, en pujada.	
0 h 24 mi	6 mi
Passem pel costat d'un cartell que ens indica que entrem en una espai protegit d'interès natural.	
0 h 27 mi	3 mi
Entrada de Can..., nosaltres continuem per la pista.	
0 h 29 mi	2 mi
Passem per davant del camí que porta a Can Grau que veiem a l'esquerra una mica per sota nostre.	
0 h 32 mi	3 mi
Per l'esquerra se'ns ajunta una pista. Davant nostre tenim el cingles dels Castelletes.	

0 h 34 mi 2 mi
A l'esquerra, al fons del barranc, veiem una font sorollosa.

0 h 35 mi 1 mi
Creuem el barranc de Borranc, poc després el camí, ara enquimerat, puja de valent,

0 h 42 mi 7 mi
A la nostra dreta podem veure enlairat el Santuari de la Mare de Déu del Mont i una torre de comunicacions.

0 h 48 mi 6 mi
Deixem a la dreta una pista embardissada.

1 h 5 mi 17 mi
La pista, que no para de pujar, fa un revolt molt marcat a l'esquerra i després un altre a la dreta per recuperar la direcció que portava.

1 h 10 mi 5 mi
Es repeteix la jugada anterior. Aquí farem un descans de 5 mi per recuperar forces, fer el tragueta i reagrupar-nos.

1 h 15 mi 5 mi
Reprenem el camí.

1 h 22 mi 7 mi
Es veuen les cases d'Espinau.

1 h 25 mi 3 mi
En un revolt veiem davant nostre clarament el coll de Joncanat i el Santuari de la Mare de Déu del Mont.

1 h 35 mi 10 mi
Arribem a les cases d'Espinau on hi ha una font per poder-nos refrescar una mica.

1 h 38 mi 3 mi
Font d'Espinau, aquí farem una parada de 10 minuts per poder descansar una mica i reagrupar-nos.

1 h 48 mi 10 mi
Sortim d'Espinau per una pista que baixa a la dreta i que sembla que es dirigeix cap a una zona amb deixalles de maquinària i dipòsits, encara que molt verda. Al final d'aquesta zona s'inicia una pista. La pista que pujava més marcada i que hem deixat a la font ens hagués portat a Lliurona.

1 h 52 mi 4 mi
Arribem a una cruïlla, continuem per la superior, poc després passem pel costat d'un gran bloc de pedra -producte d'una recent esllavissada- que hem pogut observar durant la pujada a Espinau per la pista.

1 h 54 mi 2 mi
Veiem marques de PR, blanques i grogues, que ja no deixarem fins a prop de Beuda. Agafem un corriol a la dreta.

Santuari de la Mare de Déu del Mont. Foto: Blanca Forgas

2 h 4 mi 8 mi
El corriol, força ombrívol, arriba a uns abeuradors en ruïnes.

2 h 22 mi 18 mi
El corriol, que ha anat pujant decididament, arriba al coll de Joncanat, (890 m) ample, amable, marcat i amb herba. Farem 10 minuts de descans i ens reagruparem.

2 h 32 mi 10 mi
Sortim del coll per un corriol a la dreta que puja tot zigzaguejant.

2 h 58 mi 26 mi
Rètol amb indicacions, nosaltres anirem cap a la dreta per pujar al Santuari de la Mare de Déu del Mont, però després haurem de retornar fins a aquest punt.

2 h 59 mi 1 mi
Arribem a una carretera, la seguim cap a l'esquerra en direcció a una torre de comunicacions i després cap al Santuari.

3 h 1 mi 2 mi
Santuari de la Mare de Déu del Mont (1115 m). Si el dia és clar podrem gaudir d'una vista impressionant sobre les muntanyes de la Garrotxa i l'Empordà fins al mar i des del Puigmal i les muntanyes del Ripollès fins al Canigó. Aquesta vista és la que va inspirar Jacint Verdaguer a escriure el poema Canigó.

Disposarem de 25 minuts per contemplar el paisatge i visitar el santuari i l'habitació del poeta.

Hi ha un bar. És millor no beure res que contingui alcohol, si no, després, a la baixada, us tremolaran les cames.

3 h 26 mi 25 mi
Sortim del santuari per retornar al rètol que hem trobat una mica abans d'arribar.

3 h 30 mi 4 mi
Tornem a ser al punt on hi ha el rètol, hem d'anar cap a la dreta en direcció a Beuda.

3 h 33 mi 3 mi
Un altre rètol, nosaltres cap a Beuda.

3 h 35 mi 2 mi
Arribem a la carretera que baixa del santuari en un marcat revolt. Seguim la carretera avall fins a un rètol que ens indica l'inici del corriol que hem de seguir per continuar la baixada.

3 h 41 mi 6 mi
Trobem un altre rètol.

3 h 49 mi 8 mi
Tornem a trobar la carretera, la seguim cap a l'esquerra.

3 h 50 mi 1 mi

Ruïnes del monestir de Sant Llorenç de Sous, molt restaurades. Hi ha una font però raja molt poc. Farem una parada de 10 minuts per poder fer-hi una ràpida ullada.

4 h 0 mi
Sortim del monestir de Sous tot continuant per la carretera cap a la dreta.

4 h 8 mi 8 mi
Font de Rocapastora, situada a sota mateix dels cingles del mateix nom. Hi ha unes escales que hi porten, està a tocar de la carretera. Aigua fresca i abundant (no sabem si per a 60 persones). És un lloc molt bonic, farem cinc minuts de parada.

4 h 13 mi 5 mi
Tornem a la carretera i continuem en la direcció que portàvem.

4 h 14 mi 1 mi
Passem per un mirador des d'on podrem veure, a part d'una horrible pedrera, el poblet de Beuda on ens espera l'autocar.

4 h 16 mi 2 mi
Deixem la carretera per un corriol a la dreta senyalitzat. Iniciem un forta baixada.

4 h 44 mi 28 mi
El paisatge se'ns obre en un indret pedregós.

5 h 1 mi 17 mi
Arribem a una pista que seguim cap a la dreta.

5 h 4 mi 3 mi
Arribem a una carretera on hi haurà l'autocar, en cas contrari seguint els senyals del GR-2 arribariem a Beuda en uns 10 minuts.

Salvador Buti

Ruïnes del monestir de Sant Llorenç de Sous, entre la boscúria. Foto: Blanca Forgas

LA "NOVA CULTURA DE L'AIGUA" POT ESTAR COMENÇANT A CAPELLADES

Un vespre de divendres qualsevol del passat hivern: activitat "cultural" a la Talaia. El tema anava sobre l'aferrissada lluita que estaven portant a terme un bon grup de veïns de la petita població de Capellades (Anoia) en defensa d'una anomenada "bassa natural". Notable aflluència de públic, probablement amb la curiositat de conèixer més a fons allò que qui més qui menys en tenia referències a través dels mitjans de comunicació de masses (o hauríem de dir de formació de masses..?).

3 membres de la molt activa **Assemblea-de-Col·lectius-Pro-Bassa-Natural** ens van oferir una aclaridora explicació tant dels antecedents com de la situació actual de la campanya. Tan sols ha passat mig any des d'aquesta conferència.....però algunes coses ja han començat a canviar. Intentem resumir breument ara i aquí els principals conceptes relacionats amb aquest tema.

L'aigua ha esdevingut, al llarg de la nostra civilització, un element clau en el desenvolupament socioeconòmic, l'acondicionament rural i el sosteniment de polítiques de distribució demogràfica. Actualment s'ha convertit en un dels principals elements per al manteniment del que anomenem l'estat del benestar.

De totes maneres, els usos, el context econòmic i la realitat social han canviat molt des dels primers postulats en política hidràulica de principis del segle XX. Els motors econòmics primaris (l'agricultura) han deixat pas als sectors terciaris (els serveis i el turisme), l'obertura de "mercats" i comunicacions han fet totalment inviables i econòmicament

insostenibles les velles polítiques agràries a la vegada que els processos industrials s'han modernitzat i actualitzat tecnològicament possibilitant tant reutilitzar aigües usades com reduir-ne els consums. Malgrat aquests canvis esmentats, la gestió de l'aigua s'ha portat sempre a terme segons la demanda, mai segons la disponibilitat de recursos, sempre sense una concreta previsió a llarg termini, utilitzant l'aigua tan sols com a motor econòmic, sense comptabilitzar les despeses ambientals ni de reposició, oblidant sempre que l'aigua juga un paper important en el manteniment dels ecosistemes aquàtics.

En definitiva, hem estat espectadors d'una cultura d'infundada sensació d'abundància: la "vella cultura de l'aigua". Aquesta política ha suposat una elevada despesa pública en infraestructures hidràuliques, embassaments, canalitzacions, pous que, alhora, ha generat una autodependència econòmica d'aquests, unes expectatives d'ús difícilment irrenunciables i una manca de cura en el control dels consums i els usos, donant una falsa sensació de riquesa inesgotable que no ha ajudat gens a mantenir aquest recurs tan imprescindible.

A Capellades l'alarma es va disparar quan La Bassa, petit llac natural situat al centre de la població, a tocar del molt conegut **museu-molí paperer**, va arribar a assecar-se, ara fa un parell d'anys. Allò no era altra cosa que el símptoma d'una greu malaltia: l'aquífer Carne-Capellades, del qual La Bassa n'és una surgència natural i que dona aigua a bona part de l'Anoia, s'estava esgotant com a conseqüència d'una sobreexplotació. A causa dels nombrosos pous il·legals i de les excessives concessions d'aigua a

indústries, s'extreia més aigua de la que l'aquífer era capaç d'acumular. Això provocava que des de fa un parell d'anys, arribat l'estiu, La Bassa s'assecava i es quedava buida.

Davant d'un malalt, qualsevol metge intenta curar-lo i no pas maquillar-lo perquè faci més bona cara, però l'Ajuntament d'aquest poble, de CiU i l'ACA (Agència Catalana de l'Aigua, de la Generalitat de Catalunya) no segueixen aquesta lògica. En una època en què el que realment importa és la imatge, se'ls va acudir la fabulosa idea de col·locar dins de La Bassa tones i tones de pedres i a sobre posar-hi una lona, convertint això, l'únic llac natural al mig d'un nucli urbà de Catalunya, en una palangana. I no només això, sinó que amb aquesta obra hi havia el perill de danyar irremediablement la surgència natural (sortida a l'exterior de l'aigua del riu subterrani), alhora que s'eliminava un bon baròmetre de la salut de l'aquífer. Així, de passada, no calia controlar els pous il·legals... i es podia anar traient aigua d'un aquífer ja sobreexplotat.

Des de fa ja dos anys, un grup de gent del poble de Capellades lluiten per conservar l'aquífer i impedir que es dugui a terme el projecte d'impermeabilització de La Bassa, fent concentracions tots els diumenges i realitzant diferents actes; però tot i això, les obres s'havien d'iniciar el passat 1 d'octubre de 2001. Fou aquell dia quan un grup de joves, amb el suport de molta gent del poble, decidí fer una acampada per impedir-les. I s'aconseguí. Es creà l'**Assemblea-de-Col·lectius-Pro-Bassa-Natural**, formada per 5 col·lectius. Així nasqué un moviment reivindicatiu molt important a Capellades, on per primera vegada des de feia molts i molts anys, persones de totes les edats, idees,

La Bassa plena. Foto: Col·lectiu pro-Bassa

conviccions, creences... s'uneixen i es mouen junts com a resposta a la tirania de l'Ajuntament que s'autoanomena democràtic i a la passivitat intencionada de les institucions responsables del control de l'aqüífer.

L'Assemblea demana un **referèndum** perquè sigui el poble qui decideixi el futur de La Bassa, però l'equip de govern s'hi nega reiteradament i tossudament, argumentant que ells poden fer i desfer el que vulguin perquè han estat escollits per fer-ho durant quatre anys, desestimant així qualsevol dret del poble per poder decidir res.

Mentre durà l'acampada s'organitzaren molts actes, tots pacífics, amb molt bona acollida i participació: manifestació (amb més de 1500 persones), cadena humana, arrossada, castanyada, dinars populars... i una marxa a peu de Capellades a Barcelona, fins a la seu de l'ACA (que és qui paga les obres) per lliurar més de 3.000 firmes sol·licitant el control de la sobreexplotació de l'aqüífer, l'anul·lació de les obres a La Bassa i un referèndum. Hi havia

concentracions diàries amb gran afluència de persones que recolzaven el moviment.

En diferents ocasions es mantingueren el que l'Ajuntament anomenà negociacions, però que no foren més que monòlegs per la seva

part, sense cap voluntat d'escoltar ni d'afrontar el problema. La realització de les obres, que era la causa del conflicte, quedava fora de la discussió, fet que deixava buides de continguts les negociacions i les convertia en una simple pantomima. És més, acaben fent la "gran concessió" al proposar

La Bassa buidant-se. Foto: Col·lectiu pro-Bassa

fer l'obra (i gastar-se més de 35 milions de les antigues pessetes) i després de sis mesos fer un referèndum; si la gent no la volgués, la desfarien (i tornarien a gastar més diners de tothom).

L'acampada acabà 58 dies després, amb el desallotjament efectuat per més de 70 guàrdies civils antiavalots que literalment van prendre el poble sota el seu poder, requerits per l'equip de govern. I no contents amb tota aquesta violència institucional, passat encara no un mes, el propi Ajuntament posa una denúncia penal i un dels seus regidors dona el nom d'onze membres de l'Assemblea de Col·lectius Pro Bassa Natural, que són cridats a declarar al jutjat acusats de robament amb força, danys, lesions i desordres públics, tot i ser plenament conscients que cap de les onze persones acusades ni cap membre de l'Assemblea tenen res a veure amb els fets que se'ls imputa. A més, quatre dels imputats reben també una denúncia per via administrativa, amb una multa de 150.000 de les antigues pessetes.

Tot plegat és una conseqüència clara de l'intent de criminalitzar aquest moviment social (com passa amb tants d'altres), amb un gran recolzament popular que l'únic que demana és que sigui el poble qui decideixi el seu futur. Se'ls acusa

Treballs a la bassa. Foto: Assemblea de Col·lectius pro-Bassa natural

d'il·legals i violents quan els únics il·legals i violents que hi ha són els polítics que necessiten les armes de 70 antiavalots per governar un poble de 5.000 habitants.

Quina és la situació actualment, un cop transcorregut mig any des de la conferència que van oferir tres membres de l'Assemblea a les nostres dependències? El govern municipal de CiU ha "caigut" a les darreres eleccions municipals (per molt pocs vots, no us penséssiu). A les properes eleccions autonòmiques poden produir-se canvis a nivell tant de Generalitat com de ACA. Poden obrir-se oportunitats importants per a avançar cap a una "nova cultura de

l'aigua".

Aquesta "nova cultura" depèn, irrenunciablement, del reconeixement i grau d'adaptació de la nostra societat a les característiques geoclimàtiques de la zona on habitem, de la independència hídrica respecte a tercers i del correcte ús i reutilització d'aquest recurs de manera racional, que va més enllà de les campanyes de tancar l'aixeta quan ens rentem les dents. L'aigua forma part indispensable d'un sistema natural i, com a tal, ha de ser gestionada de manera integrada, controlant la seva extracció, distribució, ús i posterior retorn al sistema, minimitzant l'impacte ambiental i reutilitzant o tancant el cicle de l'aigua sempre que es pugui.

La "nova cultura de l'aigua" és responsabilitat de tots i cada un dels usuaris. Cal començar a tractar els problemes sobre el territori, a planificar a partir dels recursos disponibles, cal, en definitiva, ajustar la gestió de l'aigua dins d'unitats hidrològiques i ambientals locals, defugint, sempre que hi hagi alternativa, de les grans obres hidràuliques (llegiu transvassament de l'Ebre) com a única solució, les quals, en moltes ocasions, tan sols tapen els problemes locals, no solucionen el malbaratament, creen noves expectatives d'ús (golf, urbanitzacions,...) i manca de control racional i arriben a ser innecessàries amb una bona política de gestió integrada. Reflexionem-hi!

Acampada a la bassa. Foto: Col·lectiu pro-Bassa

Miquel Bernadó

UN TROS DE CEL SOTA LA TERRA

- De veritat són blaves?
- Bé ..., són boniques.
- Però, són blaves o no?
- Això ho hauràs de comprovar tu mateix.

Aquesta va ser part d'una conversa que vaig tenir amb un amic de Barna, quan em va comentar que setmanes enrere havia anat a visitar la sala blava de la Sima de Juanin a Picos de Europa.

Durant molt de temps havia somiat, mirant la topografia d'aquest avenc, davallar als seus pous, cada ressalt, les seves estretors fins arribar a la famosa sala blava.

Fins que un bon dia, reunit amb el meu amic Joan Rodríguez al lloc on han nascut les meves millors exploracions: el bar de la Talaia, em va proposar anar a l'avenc amb el propòsit de fer un reportatge fotogràfic. Com passa moltes vegades, activitats que s'han resistit durant anys es posen en marxa en un moment. Comença el ritual de la preparació d'una sortida: fer l'estudi de la topografia fins desgastar-la, la recerca d'informació de la zona, fer el càlcul de les cordes (es curiós que sempre s'acaben posant bastants metres més "per si de cas").

Però, quan ja ho tenim tot enllestit, ens trobem amb un petit inconvenient,

només som dos i tenim cinc "petates" plens de corda i material que sembla que vulguin enfonsar el terra. *Joan, no passa res, tot sigui per comprovar si realment el color blau és present o no* – comento.

El viatge se'm va fer d'allò més curt. Van ser vuit hores de tertúlia en les quals vam posar a parir tot el que ens roda. A més val la pena fer tants quilòmetres quan la recompensa és un "pote asturiano" i unes costelles acompanyades d'un bon "caldo" de la terra, i tot això, amb la impressionant vista de los Picos de Europa com a teló de fons.

Quan arribem al poble de Ojeño

Formacions a la "Sala Azul" (-180m). Foto: Elio Perea

Excèntriques. Foto: Elio Perea

(després de cinc quilòmetres de carretera en què cada corba es munta a sobre de l'anterior), el primer que ens trobem és el bar. Bon lloc per demanar informació. L'enorme amabilitat de la gent del poble em desborda, una mica més i ens porten a la mateixa boca de l'avenc, a més, coneixen les característiques i la història de l'avenc molt millor que nosaltres. Fins i tot ens diuen el nombre de persones que hi ha a dins ara mateix. I tot això asseguts a la taula del bar, què més podem demanar?

- *Das cervezas por favor.*

Hi ha un home, (sembla que sigui el formatger del poble), estudia tota la informació que portem com si fos ell qui ha de baixar l'avenc.

- *Y esto, ¿de donde lo habéis sacado?*
- *De internet.*
- *¡Joder! ¿nuestro pueblo sale en internet?, si que somos famosos.*

Bona gent, sí senyor.

Acampem a la mateixa dolina de l'avenc, just al costat de cinc tendes propietat dels onze "maños" que estan dins la cavitat. Passen moltes hores fins que el primer dels espeleòlegs treu el cap per la boca de l'avenc. La terra continua traient persones durant dos o tres hores i cada vegada que surt un explica les meravelles de què ha sigut testimoni al llarg de l'exploració. Cada minut que passa alguna cosa al nostre interior es va transformant en un animal subterrani que ens obliga a ficar-nos dins la terra.

En un principi la nostra intenció era descansar tota la nit per començar la nostra exploració ben aviat pel matí, però, tot i que ja s'ha fet fosc, miro els ulls d'en Joan i endevino que, com jo, no pot esperar més per ficar-se els ferros i fer una ullada als primers pous. Dit i fet, no passa ni mitja hora i ja estem davallant com bojos.

Els primers pous són gairebé com si estiguessin al Garraf, pous secs i sense gaire formació. En aquesta primera incursió vam tardar una hora i quart per instal·lar fins la cota -75 i sortir.

És la una de la nit quan ens fem al

Joan en la difícil feina de la fotografia. Foto: Elio Perea

sac, però encara trigaré una mica en dormir intentant sincronitzar els meus múscles, amb el cor i el cervell. Tanco suaument els ulls i quan els torno a obrir ja és de dia. Em giro per despertar en Joan, però ja no hi és, al seu sac. Oloro l'aroma del cafè que prepara i m'aixeco d'un bot. Abans d'adonar-nos tornem a ser dintre dels nostres "grifones" i amb un munt de ferros penjats del nostre arnes.

Fins arribar als -160 metres l'avenc Juanin està format per una sèrie de pous curts i de fàcil progressió. Un punt a tenir en compte en la progressió és la cota -180 on ens trobem amb una estreta i anguniosa gatera, únic camí per arribar a la sala blava.

Però, us asseguro que passaria una i mil vegades el sofriment per superar aquesta estretor després de veure el que hi ha just quan s'acaba. Per fi estem a la sala blava de l'avenc del Juanin, tots dos amb la boca oberta intentant d'expressar amb paraules el que estem veient, però, al menys jo, no puc descriure la increïble bellesa que tenim al davant. Em sento veritablement afortunat, sóc aquí assegut, admirant la paciència i la perfecció amb què treballa la mare terra, acompanyat d'un bon amic i escoltant el nostre silenci... gaudint del silenci.

Passem molta estona fent fotografies de la sala i decidim no continuar amb

la nostra exploració. Ens queda pendent arribar a la sala Blanca, però encara queda sortir de l'avenc amb els cinc "petates" plens de material, per ara n'hem tingut bastant.

A les dotze hores d'exploració arribem a la superfície, cansats però molt contents. Per fi s'ha fet realitat un somni i ara sabem de quin color són realment les formacions de la sala blava. Ah!... que encara no ho he dit? Bé, el meu consell és que aneu vosaltres mateixos a comprovar-ho.

Elio Perea Povedano

DADES TECNiques

Nom: Sima o Torca Juanin.

Desnivell: - 333 metres.

Recorregut: 1100 metres.

Situació: Brañas de Trespandiú, Loma de Carraspión, Oceño - T.M. Peñamellera Alta, ASTURIAS.

Accessos: S'arriba amb el cotxe fins a la mateixa dolina per una pista en bon estat que surt a l'esquerra just després de la primera casa del poble. Seguim la pista fins al collado de Trespandiú on està situada la boca de l'avenc.

Ascensió al Pic del Portarró (2.733m) Per la vall de Sant Nicolau

**Secció de Muntanya de
l'A.E.Talaia 15,16 de febrer de 2003**

Alpinistes: Xesca Ribas, Josep Barot,
Jef, Arcadi Pejuan i Jordi Pons.

Sortida d'alta muntanya hivernal amb
raquetes de neu i esquís de
muntanya.

Sortim el dissabte de l'estació de
Vilanova a les 8 del matí, amb vehicle
cap a la Vall de Boí. Previsió del temps:
dissabte variable, i diumenge amb sol,
però amb temperatures molt baixes.
Abans d'arribar a Pont de Suert hem
de parar a posar cadenes enmig d'una
gran nevada. Curiosament, passat el
poble, ja no hi ha neu a la carretera, i
el temps millora. Així arribem al Km
17 de la carretera que va a
l'embassament de Cavallers on hi ha
un aparcament just a l'entrada de la
Vall de Sant Nicolau, on deixem el
cotxe a 1.300 m d'alçada, envoltats
de neu i amb temperatura negativa.

Sortim sense posar-nos les raquetes
tot seguint les traces de la moto de

Remuntant la vall de Sant Nicolau. Foto: Jordi Pons

neu del guarda del refugi. L'entorn té
un aspecte misteriós amb un cel
guarnit de núvols amenaçadors, el
bosc carregat de neu, i un silenci
absolut. Passat l'Estany Llebre a
1.617 m, ens hem de posar esquís i
raquetes, ja que la traça de la moto
de neu desapareix. Seguim

progressant per la llarga Vall de Sant
Nicolau que va pujant suaument, i
arribem a la famosa zona d'Aigües
Tortes on la neu acumulada tapa
bastant el Riu Sant Nicolau. El cel
evoluciona oferint un fons abstracte
barrejant tons blaus, blancs i rogencs
amb tots els tons intermedis, i la lluna
plena s'aixeca davant nostre per so-
bre de les muntanyes nevades. Res
virtual, tot natural, tot sensacions, tot
vivències inoblidables i irrepetibles,
així és la muntanya.

Arribant als Prats d'Aiguadac a 1.900
m on hi ha el Refugi de la Centraleta
ens enfilem a la nostra dreta i seguim
per un pendent contingut fins al Refugi
de l'Estany Llong a 1.985 m, quan fa
més de 4 hores que hem sortit, i on
tenim -16 graus de temperatura.
Trobar-nos el refugi guardat dona una
mica de confort que s'agraeix enmig
d'unes temperatures tan baixes.

El diumenge a les 7 del matí esmorzar
oficial del refugi, i a les 8 ja sortim. El
termòmetre marca -14 graus, i la mí-
nima a la nit ha estat de -19 graus.

Arribant al coll del Portarró de Spot. Foto: Jordi Pons

La pala final del Pic del Portarró. Foto: Jordi Pons

No està malament, oi?. No es pot parar mentre no ens toqui el sol.

La muntanya està molt carregada de neu i no es veu cap traça per enlloc. Gràcies als esquís i raquetes avancem amb certa comoditat, i tot i així ens enfonsem una mica, ja que hi ha molta neu pols. Sense la seva ajuda seria impossible d'anar enlloc. Anem vorejant l'Estany Llong pel mig del bosc en direcció a l'Agulla del Portarró. El dia comença a despertar ben serè amb una visibilitat esplèndida, i el sol va il·luminant les muntanyes de darrera nostre començant per la seva punta i baixant mica en mica cap a les valls fins que ens toca a nosaltres i ens escalfa una

mica que bona falta fa. En passar una Cabana girem cap al nord-est, per pendents més pronunciats en direcció al Portarró d'Espot a 2.429 m on arribem obtenint una sensacional visió de la zona de Sant Maurici i els Encantats.

Aquí deixem les raquetes ja que el pendent fins al cim és superior als 30 graus, ens calcem els grampons, i enfonsant-nos fins als genolls anem obrint traça cap al cim tot fent relleus al davant del grup ja que la progressió és realment esgotadora. En poc més de 3 hores arribem al cim del Pic del Portarró de 2.733m. Una atmosfera totalment neta ens permet gaudir d'una visió excel·lent des d'aquest

mirador de tot el Parc d'Aigües Tortes i Estany de Sant Maurici, dels Encantats que destaquen a prop nostre als Bassiero, Amitges, Tuc de Saboredó, Pics de Subenuix amb els seus estanys, tàlveg de l'Estany Llong, fortificació del Gran Tuc de Colomers, Pic de Crabes, etc. Tot i el sol, la temperatura negativa i el fort vent provoquen una forta sensació de fred, i no ens hi podem estar tot el temps que voldríem.

Baixem amb la neu per sobre els genolls tot fent algunes pràctiques d'autodetenció amb Piolet que sempre va bé de practicar, i en arribar al Portarró ens traiem els grampons per tornar a calçar-nos esquís i raquetes sense els quals seria impossible progressar.

Arribem al refugi passades les 2 de la tarda on el termòmetre marca -12 graus. Recollim estris i avall que el dia és curt. Arribem al cotxe quan es barreja l'última claror solar amb la de la lluna plena que es torna a aixecar per sobre de les muntanyes que deixem amb enyorança, i la temperatura segueix negativa, és clar.

Recorregut per una de les valls més maques dels Pirineus, en un ambient de solitud que costa de trobar a la famosa zona d'Aigüestortes, culminant en una de les millors talaies d'aquest fantàstic parc.

Jordi Pons Corbella

A la cresta del Pic del Portarró. Foto: Jordi Pons

ASCENSIÓ AL PERDIGUERO (3.222M)

Secció de Muntanya
de l'A.E. Talaia.
26 i 27 d'abril de 2003

Alpinistes: Mª José Escuer, Xesca Ribas, Carles Torras, David Llop, José Rojas, Josep Barot, Jordi Garcia-Pons, Carles Garcia-Pons, Miguel A. Martinez, i Jordi Pons.

Sortida d'alta muntanya a un dels principals cims dels Pirineus amb estil alpi (ascensió ràpida, amb poc pes i sense dormir en alçada).

Dissabte sortim de l'estació de Vilanova, una mica més tard del costum, a les 11 del matí, per dormir bé, ja que l'endemà tindrem una dura jornada de muntanya i cal estar ben descansats.

Sortim amb tres vehicles i parem a dinar a Torres del Obispo en un bar per resguardar-nos de la pluja. Prosseguim fins a Benasque on fem una visita turística a Barrabés i un tomb pel poble, i abans no es faci fosc anem cap al Càmping Municipal del Pla de Senarta on plantem les tendes i on estem pràcticament sols. A les 7

Campament al Pla de Besurta (Vall de Benasque). Foto: Jordi Pons

de la tarda sopar, i a les 9 del vespre a dormir, ja que l'endemà cal matinar.

Diumenge ens llevem a les 5 del matí. Esmorzem, recollim les tendes, i agafem els cotxes per fer un curt trajecte fins al Pont de Lliterola a 1.600 m, on deixem els cotxes. Abans de 2 quarts de 7 ja estem caminant pel bosc amb la primera claror del dia. Només sortir del bosc i enfilar els primers prats, a uns 2.000 m

d'alçada comencem a trobar neu i molt dura per cert. Ens calcem els grampons i amunt. L'estat de la neu és òptim per caminar i ens ajuda a progressar amb facilitat. Creuem algunes allaus baixades de les Tucas de Lliterola, i comencem a guanyar alçada tot fent un llarg flanqueig per sobre del Pla del Forcallo on hi ha la Cabana de Lliterola. Davant nostre sempre el Perdiguero que destaca per la seva roca fosca, i darrere la piràmide blanca del Hito del Perdiguero encara lluny nostre. Seguim amunt ara amb una mica més de pendent fins arribar al Ibon Inferior de Lliterola a 2.460 m. Ens enfilem més a la dreta per no entrar al barranc profund que hi ha en aquest sector. Aquí ens comença a tocar el sol, però la temperatura una mica baixa encara manté la neu força dura. En José, que fins ara estava animat i caminava amb força, pateix una gran davallada física i l'hem de deixar en un lloc assolellat, arrecerat i on raja aigua per sobre les roques, a veure si es refà. Els altres continuem amunt en direcció al Llac de Lliterola, a 2.730 m, on arribem després de més de 4 hores de camí amb poques i breus parades. Descans per refer el grup i esperar en José que no arriba.

Remuntant la vall de Lliterola. Foto: Jordi Pons

Arribant a l'Hito del Perdiguero (3.170 m). Al fons La Maladeta. Foto: Jordi Pons

Creuem la desembocadura de l'estany on hi ha força metres de neu acumulada, i enfilem el fort i llarg pendent fins la carena del Perdiguero. Aquí la neu comença a estar més tova i ens enfonsem una mica. Els novells en el tema dels grampons i piolet fan un curset accelerat que no oblidaran. La inclinació de la muntanya supera els 30 graus d'inclinació en alguns trams. Curiosament, la muntanya està totalment verge, sense cap traça de ningú que hagi pujat ni per la Vall d'Estós ni per Lliterola. En arribar dalt de la carena i divisar l'Hito del

Perdiguero de 3.170 m fem una parada ben merescuda. Passem per l'Hito i seguim per la llarga cresta amb algun tram entretingut per les roques que dificulten el pas, i enfilem la rampa final fins al mateix cim del Perdiguero, de 3.222 m, on arribem després de 7 hores de caminar. Visibilitat excel·lent, fort vent i lleugera sensació de fred que ens fan baixar abans del que voldríem, això sí, després de les obligades fotos tot dissimulant el cansament, i la filmada del David, el nostre reporter i animador.

Uns metres més avall, en tornar cap al vessant de Lliterola, la cresta ens tapa el vent i fem la parada per "dinar" i recuperar forces per a la llarga baixada. Fort pendent en direcció al Llac de Lliterola clavant bé la puntera dels grampons, i fent pràctiques d'autodetenció amb piolet en el tram final. En arribar al Llac, i veient la gran quantitat de neu acumulada, seguim ara per dintre del Barranc de Lliterola per tallar una mica de camí. La neu s'ha estovat bastant per efecte de la radiació solar i cada cop ens enfonsem més, però de baixada això no suposa cap gran problema. Arribem sense cap dificultat al Ibon on enllacem amb la nostra traça de pujada. Al tram final es nota ja el cansament del grup i alguns noten les lesions dels darrers anys.

Arribem als vehicles després de més de 11 hores d'haver sortit, i hem fet més de 1.600 metres de desnivell.

El Perdiguero és una gran muntanya, llarga i dura per qualsevol costat, però l'esforç és recompensat en dies com aquest en què la visibilitat ha estat molt bona i l'estat de la neu ideal per progressar amb grampons. El cim és un gran mirador del Parc Posets - Maladeta i mai no s'oblida ni la vista del grandios massís del Posets ni la sensació de veure la Maladeta amb la fonda Vall de Benasque al davant que proporciona un gran contrast.

Jordi Pons Corbella

Parada en arribar a la cresta del Perdiguero. Foto: Jordi Pons

Notícies i comentaris

NOTA DE LA REDACCIÓ

Per raó de la reestructuració de la Redacció de la nostra Revista, en aquesta edició recollirem algunes de les notícies que ens han arribat en el període dels dos primers trimestres de l'any 2003, per la qual cosa la majoria ja fa moltes setmanes que s'han produït, però creiem que cal deixar-ne constància escrita, tot i que moltes, provinents de la FEEC i de la seva pàgina web així com d'altres fonts, ja han estat divulgades amb anterioritat.

ELS SNOW GAMES, O JOCS ESPORTIUS D'HIVERN, CELEBRATS A ANDORRA

Els Snow Games 2003, coneguts com els Jocs Esportius d'Hivern, han estat organitzats per l'estació andorrana de Soldeu - El Tarter i l'empresa No Límit i van celebrar-se durant el mes de març, començant amb la popular prova d'*snowrunning*, és a dir, una cursa amb raquetes de neu en un itinerari senyalitzat. Una altra prova molt més espectacular fou competició d'*snowbikes* que no és res més que una cursa de bicicletes tot terreny (BTT) baixant per la neu a les pistes d'esquí d'aquesta estació andorrana. També es va celebrar el *Pepsi Snowsurf* que va comptar amb els millors *snowboarders* actuals i finalment aquests Jocs es tancaven amb la tercera edició de l'*Snowgliss*, una altra espectacular competició d'esquí de *freestyle*. Totes

les curses varen constituir un bon èxit pels andorrans, impulsors d'aquestes noves modalitats dels esports de neu.

150 ANYS D'EXCURSIONISME AL PENEDÈS

Enguany el Centre Excursionista del Penedès ha commemorat el 150è aniversari del naixement de la primera entitat excursionista catalana, precisament a Vilafranca i a partir del 1850, molt abans que a Barcelona aparegués la Societat X presidida per Cèsar August Torras, la qual s'integrà a la que se la reconeix com l'iniciadora de l'excursionisme català, l'Associació Catalanista d'Excursions Científiques. Tot i amb això els vilafranquins s'iniciaren sortint pels voltants de la ciutat, fins que una colla d'estudiants situats a Barcelona decidiren tornar a peu a Vilafranca per l'esplanació del ferrocarril, arribant al mateix temps que la diligència que feia el servei de viatgers.

Aquesta caminada i altres que varen realitzar animaren a la fundació de la primera entitat excursionista catalana, impulsada pel qui fou el precursor i ànima d'aquest grup, Enric X. Vidal i Valenciano, i amb el suport del seu germà Gaietà, per Milà i Fontanals, per Llorens i Barba, a més del Dr. Estalella i Dr. Morgades i altres coneguts prohoms vilafranquins de la meitat del segle XIX.

Els companys del C.E. Pene-

dès han celebrat amb diversos actes aquest cent-cinquantè aniversari, entre els quals cal destacar l'extraordinària exposició commemorativa de l'efemèride, que va inaugurar-se el passat abril a la Capella de Sant Joan. Per molts anys!

CAVALLS DEL VENT, UNA TRAVESSA DELS REFUGIS DEL PARC NATURAL CADÍ-MOIXERÓ

Una nova proposta de travessa en un circuit de refugis ha sorgit de forma semblant a la ja coneguda "Carros de Foc". Es tracta de Cavalls del Vent, un nou circuit pel Parc Natural del Cadí-Moixeró, que permetrà fer la travessa que uneix els 8 refugis guardats del Parc, i que es posarà en funcionament a partir de l'1 de juny fins al 30 de setembre.

Els refugis que formen el circuit de Cavalls del Vent són: Lluís Estasen, Gresolet, Sant Jordi, Rebost, Niu de l'Àliga, Serrat de les Esposes, Cortals de l'Inglà i Prat d'Aguiló. L'itinerari té un recorregut senyalitzat de 97 km i un desnivell acumulat de 10.000 metres, i s'establiran tres categories per als participants inscrits: fer el recorregut en menys de 24 hores, en menys de 36 hores i sense límit de temps.

La inscripció, d'uns 30 €, inclourà la targeta de pas, una samarreta tècnica, un lot de productes Santiveri, un portamapes i un mapa específic de l'Alpina amb la ruta correspo-

Notícies i comentaris

ment, un descompte d'un 10% a les botigues Viladomat i un últim obsequi d'un Buff (o tapaboques), el qual només es donarà als que acabin la volta en la categoria on s'han inscrit. Inscripcions i reserves a qualsevol dels vuit refugis a més de poder fer la reserva per a pernactar als altres refugis.

IPCENA REP AMB CRÍTQUES LA PRESENTACIÓ DEL PARC NATURAL DE L'ALT PIRINEU

La Institució de Ponent per a la Conservació i l'Estudi de l'Entorn Natural (Ipcena), la principal entitat ecologista de les comarques de Lleida, va avaluar negativament el projecte del Parc Natural de l'Alt Pirineu que va presentar-se el passat mes de març a Llavorsí (Pallars Sobirà) pel Conseller del Medi Ambient de la Generalitat, Ramon Espadaler. Els ecologistes van titllar el projecte d'excloent i electoralista, a més d'haver cedit a les pressions i interessos especulatius. Aquest projecte, a hores d'ara ja aprovat després de posar-lo a informació pública, comptarà amb una extensió de 67.949 ha i afecta 15 municipis de les comarques del Pallars Sobirà i l'Alt Urgell i evidentment és el més gran dels espais gestionats per la Generalitat de Catalunya. El Parc de l'Alt Pirineu formarà un sector d'alta qualitat ambiental, con-

juntament amb el Parc Nacional d'Aigües Tortes i Estany de Sant Maurici, tot i que no inclou cap espai de la Val d'Aran.

El conseller Espadaler va assenyalar l'ampli consens existent al territori respecte aquest parc, la qual cosa evidentment no és compartida per l'entitat ecologista Ipcena, dient que no es pot parlar de consens quan a ells no se'ls ha tingut en compte, mentre que des de 1999 i conjuntament amb el CEC ja proposaven la creació d'aquest parc, això sí, incloent-hi la Vall d'Àrreu i la Vall Ferrera, àrees de gran valor ecològic que en el projecte actual han estat excloses per les pressions dels projectes urbanístics relacionats amb les pistes d'esquí.

EL CAMÍ DE LA XARXA DE PARCS NATURALS

La FEEC i la Diputació de Barcelona han creat el Camí de la Xarxa de Parcs, un itinerari circular que seguint trams de senders de gran recorregut (GR) uneix els Parcs Naturals de les comarques de Barcelona i que consta de 28 etapes i recorre 14 parcs i espais naturals en gairebé 400 quilòmetres.

Ara fa un any que la FEEC i la Diputació van signar un conveni mitjançant el qual es crearia aquest itinerari/sender circular que uniria els espais naturals que gestiona la Diputació de forma directa o en

col·laboració amb els ajuntaments, mitjançant consorcis. Durant aquest temps, 27 Entitats Excursionistes de les comarques de Barcelona, membres de la FEEC, han dut a terme la tasca de confecció de l'itinerari, amidament de la gràfica de desnivells, etc. sempre en els dos sentits de la marxa, i tot sota la coordinació federativa.

El camí de la Xarxa de Parcs transcorre pels següents Parcs i Espais Naturals:

.- Parc de Collserola .- Parc Agrari del Baix Llobregat .- Parc del Garraf .- Parc del Foix .- E.N. Ancosa-Montagut .- E.N. Miralles-Queralt .- E.N. Roques Blanques .- Parc de Montserrat .- Parc Natural de Sant Llorenç de Munt i l'Obac .- E.N. Cingles del Bertí .- Parc Natural del Montseny .- Parc del Montnegre i el Corredor .- Parc de la Serralada de Marina i Parc de la Serralada Litoral. Aquests parcs, destinats a garantir un adequat equilibri territorial i ambiental en l'àrea barcelonina, abasten una superfície total protegida de 100.625 ha, distribuïdes en 99 municipis, amb un àmbit d'influència on viuen les dues terceres parts de la població de Catalunya.

Si voleu informació d'aquest camí, la FEEC té una web específica on podreu trobar les 28 etapes del circuit, amb la fitxa tècnica de cadascuna:

www.feec.org/xarxaparc

Notícies i comentaris

SERGI MINGOTE ASSOLEIX L'EVEREST PER LA CARA SUD

A dos quarts de nou del dia 22 de maig d'enguany, l'alpinista de Parets del Vallès, Sergi Mingote va assolir els 8.848 metres del cim de l'Everest per segona vegada, aquest cop per la cara Sud, i a més fent-la coincidir amb el seu propòsit de celebrar el 50è aniversari de la primera ascensió realitzada pel neozelandès Edmund Hillary i el sherpa Tensing Norgay el 29 de maig de 1953 al sostre del món. Mingote, en la darrera jornada d'ascensió, partia del camp IV a 7.950 m en condicions poc favorables després d'haver dormit un parell d'hores amb l'ajuda d'oxigen i amb l'afegit del mal temps. Però la seva constància i experiència feren que aconseguís assolir el cim, on a més de celebrar l'èxit com alpinista també s'aconseguia un altre èxit, aquesta vegada tecnològic i de comunicació, ja que des de Catalunya poguérem veure en directe l'arribada al cim en un desplegament dels equips televisius de TV3, que en commemoració precisament dels 20 anys de TV3 i Catalunya Ràdio patrocinaven aquella retransmissió.

Amb l'expedició *Everest 50*, Sergi Mingote suma la seva quarta ascensió a un cim de 8.000 metres, dos d'elles al sostre del món, i la primera de les quals per la cara nord durant la primavera del 2001.

La nostra cordial felicitació.

MULTITUDINÀRIA

45a MARXA INFANTIL DE REGULARITAT A SANT CUGAT

El passat 6 d'Abril, el Club Muntanyenc Sant Cugat va organitzar la seva tradicional Marxa Infantil, on van participar 798 equips, és a dir 1600 nens i nenes de 6 a 14 anys, fent que aquesta activitat estigui entre les que més participants convoca en el món excursionista.

La sortida, davant del local de l'entitat amb la presència de les autoritats de la Vila, concentrà primer els petits excursionistes de 6 a 11 anys que havien de fer un recorregut circular d'uns 15 km mentre que als de 12 a 14 anys els tocava un itinerari de gairebé 18 km tot coneixent una part del Parc de Collserola i les rodalies de Sant Cugat del Vallès. Després de passar diversos controls, els itineraris de petits i grans coincidien abans de Sant Medir, on es feia el descans per dinar de 2 hores per als petits i 90 minuts per als més grans. Aquest era l'únic punt on els pares podien tenir contacte amb els nens en tot l'itinerari, la qual cosa féu que entre organitzadors, participants i familiars es reunissin prop de quatre mil persones en aquell indret.

Un èxit de participació i també d'organització del Club Muntanyenc de Sant Cugat que també ha tingut un ampli ressò en els mitjans de comunicació local. Felicitats per aquesta bona tasca de promoció!

LA FORMACIÓ DE TÈCNICS DE MUNTANYA JA ÉS COMPETÈNCIA DE LA FEEC

El Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya ha resolt en data de 29 d'abril el projecte de centre docent, sol·licitat per la FEEC el passat mes de desembre de 2002, segons el qual l'Escola Catalana d'Alta Muntanya (ECAM) ha estat reconeguda com a centre docent per a impartir els ensenyaments de règim especial conduents a les titulacions oficials de Tècnic d'Esport i Tècnic Superior d'Esport en les especialitats de Muntanya i Escalada. Aquest reconeixement és fruit de l'experiència de l'ECAM i l'esforç conjunt de la Junta Directiva de la FEEC. Aquesta important fita aconseguida es vol compartir amb totes les entitats, clubs i federats, podent dir que aquesta és la primera Federació esportiva a tot l'Estat que té aquest reconeixement. L'ECAM té previst començar la formació de primer nivell el proper mes d'octubre del 2003. Aquest curs consta d'un bloc comú de 120 hores, un bloc específic de 135 hores i un bloc complementari de 15 hores. El format del curs serà intensiu per facilitar als alumnes el seu seguiment i constarà de dues estades en el centre docent situat a El Jou (Guardiola de Berguedà) a les instal·lacions del Consorci *A Cel Obert*, privilegiada ubicació a tocar del Parc Natural del Cadí-Moixeró.

Notícies i comentaris

XAVI "MÉTAL" COMPLETA LES 6 CARES NORD DELS ALPS, EN ESCALAR EL COULOIR NORD DEL DRU

El passat març, el conegut escalador Xavi "Métal" (A.E.Muntanya) va aconseguir la darrera de les 6 grans cares nord dels Alps que li faltaven al seu currículum, la Cara Nord dels Drus, de 3.754 m, una veritable llegenda alpina en un dels cims més emblemàtics de la zona de Chamonix.

L'ascensió va ser realitzada per Conrad López (C.E.Ribagorça), José Isidro Gordito (C.E. Ribagorça) i Xavi "Métal" (A.E.Muntanya), en una primera ascensió nacional pel Couloir Nord, una via de 800 m catalogada com VI / 5, A1, M5+.

Aquestes 6 parets nord aconseguides en realitat són 7 donada la repetició d'una d'elles, i són la Nord del Piz Badile, la Nord de Les Grandes Jorasses 1ª per l'esperó Walker i 2ª pel Linceul, la Nord de la Cima Grande di Lavaredo, la Nord de l'Eiger (Les Portes du Chaos), la Nord del Cervin (Nez de Zmutt/ Piola-Steiner) i finalment la Nord dels Drus (Couloir Nord).

LA FEEC INTERPOSA UN RECURS CONTENCIÓS ADMINISTRATIU CONTRA EL DECRET REGULADOR D'ACTIVITATS FÍSICO-ESPORTIVES EN EL MEDI NATURAL

A l'Assemblea de la FEEC del passat 26 d'abril celebrada a Mollerussa, es va acordar de for-

ma gairebé unànime (només amb l'abstenció de dues entitats) que la FEEC, com a interlocutor de totes les entitats excursionistes de Catalunya, presentés un recurs contenciós administratiu en contra del Decret 56-2003, de 4 de febrer, pel qual es regulen les activitats físicoesportives en el medi natural.

Aquella Assemblea va mostrar la seva preocupació perquè el Decret dificulta el normal desenvolupament d'algunes de les activitats tradicionals de les Entitats i perquè no s'ha tingut en compte la seva experiència acumulada durant més de cent anys d'existència a l'hora de regular aquestes activitats i especialment en els temes referents a la formació de tècnics. El Decret preveu una habilitació pels tècnics que tan sols demostrin una experiència laboral de dos anys i per contra no en preveu pels tècnics voluntaris de les Entitats Excursionistes, encara que acumulin molts anys d'experiència. Esperem que això es resolgui ben aviat.

ESPELEO CAT, LA NOVA REVISTA FEDERATIVA DE L'ESPELEOLOGIA CATALANA

La Federació Catalana d'Espeleologia ha tret al mercat Espeleo Cat, una nova revista d'informació i divulgació espeleològica. Aquesta revista neix amb la voluntat de donar a conèixer els treballs de tot el col·lectiu espeleològic i pretén ser una mena de fil conductor de les activitats

de l'exploració subterrània que es duen a terme a casa nostra.

Fins ara les publicacions periòdiques dedicades a l'espeleologia catalana procedien de les iniciatives individuals dels clubs espeleològics que hi ha repartits per Catalunya, per la qual cosa els qui practicaven aquesta disciplina esportiva i científica reivindicaven una revista pròpia de la FCE.

La revista presenta un variat conjunt de qüestions relacionades amb totes les vessants espeleològiques: exploracions, tècnica, biologia, ecologia, barrancs, etc., a més d'un espai destinat als Fulls periòdics d'informació general i federativa, noves adquisicions del fons bibliogràfic de la FCE, les recerques i exploracions més recents dels clubs catalans, la darrera aparició bibliogràfica, així com un llistat de servei als federats.

Ens congratulem de l'aparició d'aquesta revista i li desitgem una llarga continuïtat.

ARACELI SEGARRA TORNA AL K2

La coneguda escaladora lleidatana Araceli Segarra, que vàrem tenir entre nosaltres durant el darrer Cicle de Projeccions de Muntanya, darrerament ha tornat a ser notícia per la seva partença, una vegada més per intentar conquerir el difícil cim del K2, de 8.611m, situat a la Serralada del Karakorum, entre la Xina i el Pakistan, i segon cim més alt del planeta.

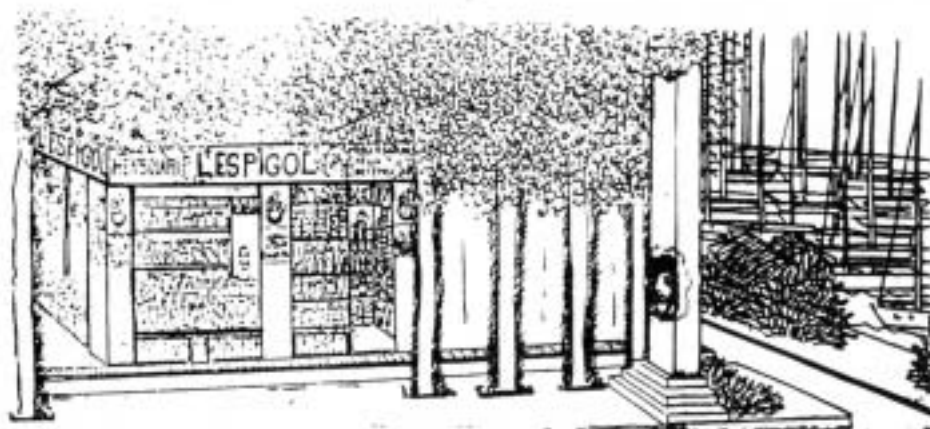
CUELLAR MARCS

EMMARCATGE DE QUADRES

Sant Gervasi, 10 · Tel. 93 893 23 93
Plaça Llarga, 28 · Tel. 93 893 61 52
VILANOVA I LA GELTRÚ

Taller propi · Marcs a mida
Miralls i bisellats
LÀMINES I PÒSTERS

HERBOLARI L'ESPIGOL

Herbes, dietètica, formatges i especialitats

GRAN ASSORTIT
DE PRODUCTES
ENERGÈTICS
PER A
ESPORTISTES

ESPECIALITZATS
EN PRODUCTES
ECOLÒGICS

Rambla de la Pau, 103 - Tel. 93 815 13 11 - 08800 Vilanova i la Geltrú

A Vilanova:
Pl. Soler i Gustems, 5
Francesc Macià, 50
Francesc Macià, 101

A Vilafranca:
La Parellada, 18

Al Vendrell:
Àngel Guimerà, 32

A Sitges:
Sant Francesc, 18

TOT PER A L'ESPORTISTA

Intersport Olaria us ofereix un bon assortit de botes, motxilles i sacs per a tot tipus d'excursió i senderisme. Amb el suport de les marques

McKinley
Alpina
Boreal

Ferrino
Atomic
Chiruca

Salomon
Rossignol
Petzl

Trango
Columbia
Descente

que et garanteixen un bon material per a cada ocasió.

I a més, durant aquest mes, els socis de La Talaia us podeu beneficiar d'un 10% de descompte en els articles de muntanya.

... des de 1982...

SOLUCIONS IMMOBILIÀRIES

Rambla de la Pau, 32
Tel. 93 810 03 35 - Fax 93 810 16 83
08800 Vilanova i la Geltrú (Barcelona)
finquesvoramar@terra.es
www.finquesvoramar.com

www.artiach.com

completar

Crear e innovar son nuestros retos. Hacerlo proporcionando el confort indispensable en cualquier situación, toda una dedicación. Nuestra tradición de montaña nos obliga a estar en vanguardia de la técnica, siempre con el pasado bien presente. En Artiach, a punto de cumplir 75 años, nos sentimos cada día más jóvenes, cada día más cerca de ti.

Artiach

ESTABLISHED IN 1928

Artiach
ICE 40